

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 19 Σεπτεμβρίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 95

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ..... φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουδέλ. —
ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΞΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισβούργ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΔΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Μικτὸν αἷμα.

[Συνέχεια]

Ἄφοτου ὁ ξένος ἔφθασεν εἰς Ρόχην, ἡ Βαρβάρρα συνήρπασε νεύματα συνεννοήσεως μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς κυρίας τῆς.

Κατόπιν, τὴν τρίτην μ. μ. παρετήρησε τὴν κυρίαν τῆς κατελθούσαν καὶ διευθυνομένην κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου, ἐσπευσμένως ὡς εἰ ἐφοβεῖτο μὴ φωραθῆ.

Ὁ ἐντιμος Ὀνώριος δὲ ἐβράδυνε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ.

Ἡ Βαρβάρρα, ἐφοδιασθεῖσα τότε δι' ἀγγεῖου γάλακτος, τοὺς ἠκολούθει μακρόθεν, κρυπτομένη ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον καὶ ἀπὸ θάμνου εἰς θάμνον ὡς δορκάς.

Ἡ Μαρία-Εὐαγγελία φθάσασα εἰς συστάδα τινὰ δένδρων ἐστάθη.

Ὁ ἐπόπτης τοῦ παραδείσου τὴν ἐπλησίασε τότε καὶ κατοπτεύσας τὰ περίξ ἐξήγαγεν ἐπιστολὴν ἐκ τοῦ κόλπου του, ἣν ἐνεχείρισεν εὐσεβάστως τῇ νεάνιδι.

Ἐπειτα ἀπεμακρύνθη καὶ ἠφανίσθη ἐν τῷ δάσει.

Ἡ Βαρβάρρα ἐγνώριζεν ἀρκετά, ἀλλ' ἔμεινεν ἀκόμη.

Ἡ Μαρία ἀνέγνωσεν ἀπλήστως τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς μὲ τὸν ὀφθαλμὸν λάμποντα καὶ τὰ χεῖλη συνεσφιγμένα, καὶ ὅταν ἐτελείωσε, μακρὸς στεναγμὸς ἐξῆλθε τοῦ στήθους τῆς καὶ λάμψις θριάμβου ἐφώτισε τὸ πρόσωπον αὐτῆς.

Τῇ ἔγραψεν ὁ βαρόνος.

«Φιλτάτη μου φίλη,

»Σὲ ἀναμένω. ὦ! πόσον ὁ μὴν αὐτὸς μοὶ ἐφάνη μακρὸς! ἀλλὰ σὲ ἀνεπόλουν ἀδιλείπτως καὶ μόνον περὶ σοῦ ἠσχολούμην.

»Τὸ μέγαρόν σου εἶναι ἔτοιμον.

»Οἱ ὑπηρετὰί σου μένουσιν ἐν αὐτῷ, εἰ ἴπποι σου σὲ ἀναμένουσιν ἀνυπομόνως καὶ αἱ ἄμαξάί σου εἶναι εἰς τὰ ἄμαξοστάσιά σου.

»Πρώτην τώρα φορὰν ἐκτιμῶ τὴν ἰσχύν τοῦ χρυσοῦ, ἀφότου σὲ συνήντησα, διότι μοὶ ἐπιτρέπει νὰ πραγματοποιῶ πᾶν ὄνειρόν σου.

»Σὺ εἶσαι δι' ἐμὲ ἡ ἀποκάλυψις τῆς καλλονῆς καὶ τοῦ ἔρωτος.

»Ἐλθέ εἰς τοὺς Παρισίους αὐτούς, ὅπου θὰ σὲ λατρεύωσι καὶ δέχθητι εἰσερχομένη ἐν αὐτοῖς, τὴν περιουσίαν, ἣν εὐτυχῆς λογίζομαι καταθέτων εἰς τοὺς πόδας σου. Λάβε τὴν ἀνεπιφυλάκτως, διότι αὕτη οὐδὲν ἔλαττώνει τὴν ἰδικήν μου.

»Ἐλθέ! ἐδῶ θὰ λαμψῆς ὡς ἀστὴρ ἄγνωστος καὶ θὰ θαμβώσῃς τοὺς πάντας. Ἐάν, ἀγνοοῦσι τὸ ὄνομά σου, πάντες θὰ κλίνωσι γόνυ πρὸ τοῦ θαυμασίου κάλλους σου.

»Σὲ ἀγαπῶ καὶ σὲ ἀναμένω.

»ΜΑΞΙΜΟΣ ΡΟΖΕΝΔΑΛ»

Ἡ ὑπογραφή ἦτο ὀλόγραφος.

Καὶ ὁ βαρόνος προσέθετε :

«Δύνασαι νὰ ἐμπιστευθῆς ἀνεπιφυλάκτως εἰς τὸν κομιστὴν τῆς παρούσης, ὅστις εἶναι ὅλως ἀφωσιωμένος εἰς ἐμέ.»

Ἡ Βαρβάρρα ἠννόησε τὰ πάντα.

Ἡ χαρὰ, ἡ εἰκονισθεῖσα ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς κυρίας τῆς ἀνεπιφυλάκτως, διότι ἐνόμισεν ἑαυτὴν μόνην, τὴν ἔπεισεν ὅτι ἡ κρεολὸς ἦτο ἤδη ἀποφασισμένη.

Καὶ ἦτο τῳόντι μόνον δὲ ἡ Βαρβάρρα ἠγνόει τὸ ἐλαττήριον τὸ ὑποκινοῦν τὴν κυρίαν τῆς πρὸς τοῦτο.

Ἐκείνη μετέβαινεν εἰς Παρισίους, οὐχὶ ἐλκυομένη ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, διότι δὲν ἠγάπα τὸν

βαρόνον· ἀλλὰ ἐκ τοῦ ἀκατανικήτου μίσους τῆς πρὸς αὐτόν, ὅπερ ἠῤῥαζαν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, καὶ ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν ἐν τῇ ἀγρίᾳ ταύτῃ ψυχῇ, ἔνθα ἐώζοντο τὰ ἐνστικτικὰ τοῦ μικτοῦ αἵματός τῆς.

Ὅπως ἰκανοποιήσῃ τὸ μῖσος τοῦτο, ὡς οὐδὲν ἐλλογίζετο τὰς θυσίας, τὰ ψευδῆ φιλήματα καὶ τὴν ἀτιμίαν τοῦ ἐταιρικοῦ βίου.

Ἄ! ἡ μαρκησία καὶ ὁ βαρόνος δὲν τῇ ἔδωσαν τὸ παράδειγμα; δὲν ἐφόνευσεν ἐκείνη τὸν πατέρα τῆς, ὃν ἠγάπα τόσο ἐνθέρμως; δὲν τῇ ἠρνήθησαν τὸν ὄβολόν τῆς ἐλεημοσύνης καὶ τὴν ἐβύθισαν εἰς τὴν ἄβυσσον; δὲν περιέπαιξαν τὸ μικτὸν αἷμα, τὸ εἰς τὰς φλέβας τῆς ῥέον, ἐνῶ εἰς νόθος κατεκράτει τὴν περιουσίαν τοῦ πατρός τῆς!

— Ἡ ζήτησις ἡ ἀποθάνης, τῇ εἶχον εἰπεῖ, μᾶς εἶναι ἀδιάφορον!

Καὶ ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τῆς ἐκδικήσεως ἀπειρος χαρὰ κατελάμβανε τὴν ψυχὴν τῆς.

— Ναι, μητέρα μου, εἶπε μεγαλοφώνως, θὰ σὲ ὑπακούσω.

Ἐσχισε τότε τὴν ἐπιστολὴν εἰς ἐλάχιστα τεμάχια καὶ τὴν ἐσκόρπισεν εἰς τὸ πράσινον ἔδαφος, ἔπειτα δὲ ἐπέστρεψε βραδεὶ βήματι.

Φθᾶσα ὅμως εἰς τὸ δένδρον ὅπισθεν τοῦ ὁποίου ἡ ὑπηρετρία ἐκρύπτετο, ἔκαμε βῆμα πρὸς τὰ ὀπίσω.

— Ἦσο ἐκεῖ; τὴν ἠρώτησε μὲ φωνὴν βραχεῖαν καὶ ὑπεροπτικὴν.

Ἡ Βαρβάρρα ἀπήντησεν αὐθαδῶς χωρὶς νὰ χαμηλώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς τῆς.

— Μάλιστα.

— Καὶ τί ἔκαμες;

— Σὰς παρετήρουν.

— Δηλαδή μὲ κατεσκόπευες!

— Δὲν ἤξεύρω τί ἐννοεῖτε τοῦτο λέγουσα.

— Καὶ τί εἶδες.

— Ὅτι σὰς ἔδωσαν ἐπιστολὴν ἣτις γνωρίζω ἀπὸ ποῖον στέλλεται.

— "Α! εἶπεν ἡ κρεολὸς ταραχθεῖσα ἐκ τῆς εὐσταθείας τῆς ὑπηρετρίας· γνωρίζεις πόθεν ἔρχεται!

— Ναὶ καὶ ἂν θέλετε σὰς λέγω καὶ τί περιέχει!

— Σιωπή! εἶπε ζωνρῶς ἡ Μαρία.

— Σιωπή! ἔχετε λοιπὸν μυστικά;

— Τί σὲ μέλλει;

Ἡ μικρὰ Βαρβάρα κατέστη διὰ μιᾶς μειλίχια.

— Μὴ μ' ἐκλαμβάνετε ὡς ἐχθρὰν, τῇ εἶπε διὰ μιᾶς ἀφοπλισθεῖσα· γνωρίζω νὰ τηρήσω ἐν μυστικόν. Ἄν ἤθελα, θὰ διηγούμην εἰς τὸν κύριον Ἰωάννην ὅ,τι ἤκουσα πρό μνηός.

— Ποῦ;

— Ἐν τῷ δωματίῳ σας, ὅπου ὁ βαρόνος εἰσελθὼν σὰς ὠμίλησε περὶ ἔρωτος, σὰς ὑπεσχέθη πολλὰ καὶ ὑμεῖς εἶπατε ὅτι θ' ἀπαντήσητε μετὰ ἓνα μῆνα. Ὁ μὴν παρήλθε καὶ ὁ ὑπρέτης αὐτοῦ ἦλθε νὰ λάβῃ τὴν ἀπάντησιν δὲν ἔχει οὕτως;

Ἡ Μαρία - Εὐαγγελία ἀπελιθώθη.

Στηριχθεῖσα ἐπὶ ξηροῦ κορμοῦ δρυός, ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου τῆς λεπτὸν μανθῆλιον φέρον εἰς τὸ ἄκρον αὐτοῦ κεντητὸν τὸ βαρωνικὸν στέμμα τοῦ δ' Ἀρτὰν καὶ ἐσπόγησε δι' αὐτοῦ τὰ ἄκρα τῶν χειλέων τῆς.

— Ἐὰν ἤμην κακὴ θὰ ἔλεγα τὰ πάντα εἰς τὸν κύριον Ἰωάννην, ὅστις θὰ ἐφόρευε τὸν βαρόνον, ἀδιαφορῶν διὰ τὰ χρήματά του.

— Διατί δὲν ὠμίλησας;

— Διατί; ἄ! ἰδοὺ· διότι σὰς ἀγαπῶ, διότι σὰς εὕρισκω καλὴν. Ὄταν σὰς ἔφερον ἐδῶ, ἠννόησα ὅτι δὲν ἦτο ἡ θέσις σας καὶ ἐπερίμενα νὰ συμβῇ ὅ,τι συμβαίνει τώρα· ἐπειτα μὲ ἐδιδάξατε νὰ ἀναγινώσκω καὶ νὰ γράφω, καὶ ἤθελα ἂν ἐφεύγατε νὰ μὲ πάρετε μαζὶ σας. Πάρετέ με, θὰ σὰς ὑπηρετῶ πιστῶς, θὰ κάμνω ὅ,τι θελήσετε! μὲ πέρνετε;

— Ν' ἀφίσης τὴν Ρόχην;

— Ναί· νὰ ἔλθω μαζὶ σας.

— Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ σὲ ἀνέθρεψαν.

— Ἐντὸς ὀλίγου δὲν θὰ ἔχουν πλέον τὴν ἀνάγκην μου, αὐτοὶ θὰ φύγωσι! τοὺς γνωρίζω.

Ἡ φωνὴ τῆς ἐξήφθη.

— Σὰς ἀγαπᾶ πολὺ, ἐπανάλαβεν, ἐὰν ἀναχωρήσητε θὰ φύγῃ, ἀγνοῶ ποῦ θὰ ὑπάγῃ, ἀλλ' ὅσῳ τὸ δυνατόν μακρύτερα, ὅπως σὰς λησμονήσῃ καὶ φοβοῦμαι μάλιστα μήπως αὐτοκτονήσῃ! καὶ δὲν θέλω νὰ ἰδῶ τοῦτο, δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἰδῶ! προτιμῶ νὰ φύγω μαζὶ σας.

Καὶ ἐπρόσθεσε μετὰ πάθος καὶ τοὺς ὀφθαλμούς· πλήρεις δακρῶν ἔχουσα:

— Εἰπήτέ μου ὅτι θὰ μὲ κρατήσητε πλησίον σας, ὅτι δὲν θὰ σὰς ἀφίσω! βλέπετε ὅτι σὰς εἶμαι ἀφοσιωμένη, ἀφοῦ τίποτε δὲν εἶπον.

— Ἔχεις δίκαιον.

— Καὶ τὰ ἐγνώριζα ὅλα, ὅλα!

Καὶ πλησιάσασα τὸ πρόσωπον αὐτῆς πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς κρεολοῦ:

— Σὰς λέγω ὅτι τὸν ἤκουσα! ἐγονάτισεν ἐμπρὸς σας αὐτὸς ὁ βαρόνος! καὶ ἂν ἤμπορῶσε θὰ σὰς εἶδιδε ὀλόκληρο τὸ Παρίσι, ἐὰν

ἤθελατε· ἀλλὰ τί ἔχετε λοιπὸν σεῖς, ὥστε οἱ ἄνδρες;...

Ἡννόησεν ὅτι ὀλίγον ἔλειψε νὰ προδοθῇ· αἱ πυγμαὶ αὐτῆς ἐθλίβον τὸ ἀγγεῖον τοῦ γάλακτος, εἰς τρόπον ὥστε ὀλίγον ἔλλειψε νὰ τὸ θραύσῃ.

Καὶ ἠρεμωτέρα ἐξηκολούθησε:

— Καὶ ὅλοι, καὶ ἐγὼ μετ' αὐτῶν, σὰς ἀγαποῦν καὶ θέλουν νὰ ζῶσι πλησίον σας. Ἐπίστευσα ὅτι ἡ ζωὴ μου θὰ διήρχετο ἐν Ρόχῃ μετὰ τῶν ἀνθρώπων ποῦ μ' ἐμεγάλωσαν, ἀλλὰ ἀφοῦ ἐμαθον ὅτι θὰ φύγετε, μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ ζήσω χωρὶς ἐσὰς.

Ἡ Μαρία - Εὐαγγελία ἦτο σκεπτικὴ.

Τὸ ἐπίσῳδιον αὐτὸ ἤλλαξε τῶν πραγμάτων τὴν ὄψιν.

Ἐκείνη ἐπεθύμει νὰ ἀναμείνῃ ἔτι· ἐδίσταζε, καὶ ὡς ἡ Βαρβάρα ἐφοβείτο καὶ αὐτὴ τὴν ἀπελπισίαν τοῦ Ἰωάννου· ἐξ ἄλλου μέρους οἱ ἰσχυροὶ δὲν ἀγαποῦν τὴν μακρὰν ἀντίστασιν καὶ ὁ Ροζενδὰλ θὰ ἐβαρύνετο ἴσως, ἐὰν κατεδικάζετο νὰ ἀναμείνῃ ἐπὶ μακρόν. Αἱ ἀποκαλύψεις τῆς Βαρβάρας τὴν ὑπεχρέουν νὰ ἐπιστεύσῃ τὴν ἀναχώρησίν της. Ἄδιᾶκριτος λέξις ἐκφυγοῦσα, θὰ ἔθετε τὸν σύζυγόν της ἐπὶ τὰ ἔχνη τῆς πλεκτάνης ἐκείνης. Ἡ ὀργὴ του τότε θὰ ἦτο φοβερὰ καὶ παρὰ τὸ μέγα θάρρος της, ἤθελε νὰ τὴν ἀπορύγῃ.

Ἐν τῷ βᾶθει τῆς καρδίας της ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς, ὅστις τὴν ἐσωσεν, ὁ λέων, ὃν ἐσυρεν ἐκ τῆς ρινός, καὶ ὅστις τὴν ἠγάπα οὕτως ἀποκλειστικῶς, τῇ ἐνέπνεε βαθὺν οἶκτον.

Ἐχρειάζετο, ὅλον τὸ μῖσός της, ὅλη ἡ οἴψα τῆς ἐκδικήσεως καὶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ ταπεινώσῃ καὶ αὐτὴ τὴν μακρησίαν ἐκείνην δ' Ἀρτὰν, ὅπως ἀποφασίσῃ νὰ κατασυντριψῇ τὴν καρδίαν ἐκείνην, ἧς ἠδυνήθη νὰ ἐκτιμήσῃ τὸ μέγεθος, τὴν λεπτότητα καὶ τὴν ἀφοσίωσιν.

Μετὰ μικρὸν δισταγμὸν, ἔλαβε τὰς χεῖρας τῆς Βαρβάρας καὶ παρατηροῦσα αὐτὴν κατὰ πρόσωπον·

— Λέγεις ἀλήθειαν;

— Ὅλην τὴν ἀλήθειαν.

— Οὕτως εἶσαι ἀποφασισμένη νὰ μ' ἀκολουθήσῃς;

Ἡ Βαρβάρα ὑπέστη θαρραλέως τὴν λάμψιν τοῦ βλέμματός της κρεολοῦ.

— Μάλιστα, τῇ εἶπεν.

— Σκέψθητι ὅτι ἴσως θὰ καταστῶ δυστυχής.

— Θὰ ἦμαι δυστυχής καὶ ἐγὼ μετ' ὑμῶν.

— Καὶ ὅτι ἴσως δὲν φύγω.

— Θὰ φύγετε· εἶπεν ὀριστικῶς ἡ ὑπηρετρία.

— Πῶς τὸ ἠξεύρεις;

Ἐκείνη ἔθεσε τὸν δάκτυλόν της ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς μιγάδος.

— Ἐκεῖ, εἶπεν, ἀπεφασίσθη πλέον!

— Καὶ θὰ σιωπήσῃς ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ;

— Τὸ ὁμνῶ.

— Ἄφες τότε νὰ κάμω ὅ,τι γνωρίζω, καὶ ἅμα σοὶ νεύσω, ἔρχεσαι.

Φωνὴ δυστροπος ἐκάλει ἐκ τῆς θύρας τοῦ πύργου:

— Βαρβάρα!

— Φεύγω, εἶπεν ἡ ὑπηρετρία· ἡ μητέρα θὰ μὲ μαλώσῃ.

Καὶ ἔφυγε τρέχουσα καὶ κρατοῦσα διὰ τῆς χειρὸς τὸ κενὸν ἀγγεῖον τοῦ γάλακτος.

Ὅτε ἐπρόκειτο νὰ ἀφανισθῇ ὀπισθεν τοῦ λαχανοκῆπου, ἀπέστειλε φίλημα πρὸς τὴν κρεολὸν, ἵσταμένην σκεπτικὴν εἰς τὴν ρίζαν τοῦ κορμοῦ τῆς δρυός.

Ἐνῷ ἐνδομύχως ἐσκέπτετο:

— Ἄν ἠδυνάμην θὰ τὴν ἐφόνεον!

Ἡ Μαρία - Εὐαγγελία ἐπέστρεψεν εἰς τὸν πύργον ὀλίγον βραχύτερον, ἀλλ' ἦτο περίφροντις.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐπρόκειτο νὰ περιφρονήσῃ, μὲ μόνας τὰς ἰδίας δυνάμεις, τὸν μέλλοντα νὰ συναφθῇ ἀγῶνα, ἠσθάνετο ἑαυτὴν λιποψυχοῦσαν.

Τί ἤθελε γέινει ἐν τῷ ἀγνώστῳ κόσμῳ, εἰς ὃν ἐμελλε νὰ εἰσέλθῃ, ἄνευ συμβούλου, ἄνευ ὁδηγοῦ ἢ φίλου τινός;

Ἡ ἀπρόοπτος ἀπόφασις τῆς ὑπηρετρίας τῇ ἐφάνη εὐτυχὴς περίστασις, δι' ἣν ἐκαλοτύχιζεν ἑαυτήν.

Ἡ ὁροσέρα ἐκείνη Νορμανδῆ, ἡ ζωνρὰ καὶ πνευματώδης, ἤθελε μὲγάλως τὴν παρηγορήσῃ ἐν τῇ μοναξίᾳ της.

Μετ' αὐτῆς θὰ ὠμίλει περὶ ἐκείνων, οὓς ἡ φυγὴ της θὰ ἐβύθιζεν εἰς ἀπελπισίαν, διότι ἡ φυγὴ αὕτη ὅπως δήποτε θὰ διεδιδέτο εἰς τὰ πέριξ καὶ θὰ προυξένοι βεβαίως αἰσθησιν.

Ὅταν ἐφθασεν εἰς τὸν λαχανοκῆπον καὶ εἰσῆλθεν ἐν αὐτῷ διὰ κρυφίας θύρας κεκρυμμένης ὑπὸ τὸ φύλλωμα τῶν ἀμπέλων καὶ τῶν παρασίτων χόρτων, εἶχεν ἤδη ὀριστικῶς ἀποφασίσῃ.

Εἰς ἀτραπὸν τινα ὀριζομένην ἐκατέρωθεν ὑπὸ θυμοῦ καὶ ἀνθισμένων χαμοκερασέων, ἐγκατεσπαρμένων ὑπὸ συστάδων νάρδου εὐώδους καὶ καρυοφύλλων, εἶδε τὸν σύζυγόν της, ὅστις τὴν ἀνεζήτη.

Ἦλθε πρὸς αὐτὴν μὲ τὰς χεῖρας τεταμμένας καὶ τὴν ἤρπασεν εἰς τὰς ἀγκάλας του μὲ ὄσσην εὐκολίαν θὰ ἤρπαζε κλώνων κρινού.

— Ἀπὸ μιᾶς ὥρας σὲ ζητῶ, τῇ εἶπε, ποῦ λοιπὸν ἐκρύπτεσο;

— Ἐπεριπάτῳν ὁ καιρὸς εἶναι γλυκός.

— Ἄς περιπατήσωμεν ὁμοῦ, διότι αὐριοῦν θ' ἀπουσιάσω καὶ μόνον νὰ τὸ συλλογισθῶ δυσανασχέτῳ.

— Καὶ ποῦ θὰ ὑπάγῃς;

— Εἰς Ρουέν, διὰ νὰ κάμω μίαν ἀγορὰν πωλουμένων γαιῶν κειμένων ἐν τῷ κέντρῳ τῆς ἐπαύλειος τοῦ μπάριμπα Χανου.

— Καὶ πότε θὰ ἐπιστρέψῃς;

— Ἀργά, τὸ μεσονύκτιον.

Ἐφάνη δυσαρεστηθεῖσα διὰ τὴν ἀναχώρησιν ταύτην.

— Συγχώρησόν με, τῇ εἶπεν ἐκεῖνος, εἶναι βλέπετε τὸ ἐπάγγελμα ποῦ μοὶ τὸ ἐπέβαλε.

— Μὰ δὲν σοῦ κακίζω διὰ τοῦτο, εἶπεν ἐκείνη, διὰ φωνῆς θωπευτικῆς, δὲν σοῦ κακίζω ποσῶς.

Ἐκεῖνος τῇ ἐξήγησε τότε τινὰ πράγματα διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀπουσίαν του. Τῇ εἶπεν ὅτι διὰ τῶν γαιῶν αὐτῶν τὸ κτῆμα καθίστατο πλήρες καὶ ὅτι τὸ ἠγόραζεν ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ βαρόνου, ἐπειδὴ

τὸ θεώρει ἀναγκαῖον ἐπιφυλασσόμενος ἂν ὁ βαρόνος ἐδυστρέπει, γὰρ τὸ κρατήσῃ διὰ τὸν αὐτὸν του τὸν λὰ Βιλλωδαί.

Καὶ ὁσάκις ἐπρόφερε τὸ τοῦ βαρόνου ὄνομα συνεταράσσετο.

Ὑπάρχουσι προαισθήματα τῆς ψυχῆς ἀνεξήγητα!

Καὶ ὁ Ἰωάννης ἐφαινετο ὡς νὰ ἠνόει ὅτι εἰς Ροζενδάλ ἤθελε φέρῃ ἀναστάτῳσιν εἰς τὴν ὑπαρξίν αὐτοῦ καὶ τὴν ὑπαρξίν ὁλοκλήρου τῆς οικογενείας λὰ Βιλλωδαί.

Ἡ Μαρία-Εὐαγγελία ὑπὲρ ποτε τρυφερά, ἐστηρίζετο βαρεῖα εἰς τὸν βραχίονα τοῦ συζύγου της.

Οὗτος δέ, εὐδαίμων διὰ τὸ φορτίον του, ἔκυπτε κατὰ καιροὺς καὶ ἠσπάζετο τὸ μέτωπόν της.

Καὶ φέρων τὸν βραχίονά του περὶ τὴν λεπτήν καὶ λιγυράν ὄσφυν αὐτῆς, τὴν εἴλκυε μὲ τὴν δύναμιν πάθους καὶ ἔρωτος πρὸς αὐτόν, ὥστε ἐκείνη ἐκραύχασε:

— Μὰ πρόσεχε λοιπόν, θὰ μὲ κατασυντρίψῃς!

Καὶ μειδιάσασα ὑπήνοιξε τὰ κοράλλινα χεῖλη καὶ ἔδειξε τοὺς ὀδόντας της, τοὺς λευκοτέρους μαργαριτῶν, δι' οὓς ἀνὴρ ἔρων ἤθελε θυσιάσει τὴν περιουσίαν του!

Ἐνόμιζε τις ὅτι ἐπεθύμει νὰ τὴν ποθήσωσι φεύγουσαν καὶ νὰ ἐξερεθίσῃ τὴν ἐκδίκησιν τοῦ ἐγκαταληφθῆσομένου συζύγου, διὰ τῶν ζωηρῶν ἀναμνήσεων ὅλων τῶν ἡδονῶν καὶ τοῦ ἔρωτος, ἅτινα ἐμελλε ν' ἀπολέσῃ!

Ἐπὶ δύο ὥρας ἐβάδιζον ἀναπνέοντες τὸν πλήρη ἀρωμάτων ἀέρα τῆς γονίμου ἐκείνης πεδιάδος, ἀνῆλθον ἐπὶ τῶν κορμῶν παλαιῶν δένδρων, ἀνεργιχθήσαν εἰς τοὺς κλάδους αὐτῶν περικυκλούμενοι πανταχόθεν ὑπὸ κλάδων καὶ ἀνθῶν.

Ἦτο εἰς τῶν περιπάτων ἐκείνων τοῦ ἔρωτος, οἵτινες οὐδέποτε λησμονοῦνται καὶ οὔτε ἡ πάροδος ὁλοκλήρου αἰῶνος δύναται νὰ τοὺς ἐξλείψῃ τῆς μνήμης μας!

Ἐπὶ κορμῷ προαιωνίου δρυὸς λείου καὶ καθαρῷ ὁ Ἰωάννης ἐχάραζε τὰ ἀρχικά γράμματα τοῦ ὀνόματός του ὁμοῦ μὲ ἐκείνα τῆς συζύγου του. Καὶ ὅταν ἐτελείωσε, τὴν ἠρώτησε σφιγγων αὐτὴν ἐπὶ τοῦ στήθους του:

— Θὰ μ' ἀγαπᾶς πάντοτε;

Ἐκείνη δὲν ἐτόλμησε ν' ἀποκριθῇ· δύο δάκρυα ἀνέβλυσαν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της, καὶ ἐκλελυμένη σχεδὸν ἀφέθη εἰς τὰ φιλήματα τοῦ συζύγου της.

Ὅταν ἐπέστρεψαν οἱ, ὁ κώδων ἐσημαίνει ἐπανειλημμένως ὅτι τὸ δειπνον ἦν ἐτοιμον.

Ἡ Βαρβάρα παρετήρησεν ὅτι ὁ κύριός της ἀνέζήτηε τὴν κρεολόν, καὶ ἠθέλησε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν συνέντευξιν ἐκείνην.

Ὅτε οἱ δύο σύζυγοι εἰσήλθον ἐν τῷ οἴκῳ, ἡ νύξ ἐπλησίαζεν.

— Ἠγγήσατε πολὺ ἀπόψε, εἶπεν ἠπίως ἡ μήτηρ.

Ἐκείνος τὴν ἠσπάζετο διὰ νὰ πρᾶύνη τὴν ἀνυπομονήσιν της.

— Τί τὰ θέλεις, μητέρα μου, εἶπεν, ὑπάρ-

χουσιν ὦραι ποῦ φεύγουν τόσο γρήγορα!

Αἱ πυγμαὶ τῆς Βαρβάρας συνεσφίγησαν καὶ ἐκ τοῦ μέρους ὄθεν κατεγίνετο μὲ τὰς καταρόλας τῆς ἀπηύθιθεν ἐπιπληκτικὸν βλέμμα πρὸς τὴν ὠραίαν ξένην.

Τῇ ἐπαύριον ἀπὸ πρωΐας ὁ σιδηρόχρους ἵππος ἐξευγμένος εἰς τὸ ἀμάξιον, ἐπερίμενεν ἀνυπομονῶς τὸν κύριόν του, ὅπως τὸν μεταφέρῃ εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Βολβέκ, ἵνα ἐπιβῇ τοῦ συρμοῦ τοῦ ἀναχωροῦντος διὰ τὸ Ρουέν.

Ὅταν ἤκουσε τὰς ἐτοιμασίας ἐκείνας ὁ Ἰωάννης κατηράσθη τὸ καθήκον, ὅπερ τὸν ἠνάγκαζε νὰ τρέχῃ εἰς τὰ συμβολαιογραφεῖα, ὅτε ἐπεθύμει τόσο πολὺ νὰ μείνῃ ἐπὶ μίαν τοῦλάχιστον ἀκόμη ὥραν εἰς τὸ εὐμορφόν του δωμάτιον μὲ τὰ ἐρυθρὰ παραπετάσματα, τὴν μεγίστην πολυτέλειαν, ἣν ἡδύνατο νὰ ἔχῃ τις ἐν τῇ ἐξοχῇ.

Ἄλλ' ἠνόει νὰ μὴ παραλείψῃ τὸ καθήκον του.

Ἡδύνατο βεβαίως ν' ἀναθέσῃ εἰς τὸν Χανὸν τὴν ἐργασίαν ταύτην, ἀλλ' εἶχε τὴν ἀρχὴν ὅτι μόνος ὁ ἀνθρώπος κάμνει τὴν δουλειά του καθὼς πρέπει.

— Μία ἡμέρα, ἐπρόσθεσε, παρέρχεται τόσο ταχέως!

Ἀπεσπᾶσθη ὄθεν ἀπὸ τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ ἀπολεσθῆσομένου ἐκείνου παραδείσου, ἐνεδύθη εὐπρεπῶς, ὅπως ἀντιπροσωπεύσῃ ἐπαξίως τὸν βαρόνον καὶ θεὸς εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ ἐπενδύτου μέγα χαρτοφυλάκιον πλήρες τραπεζογραμματίων, ἠσπᾶσθη τὴν σύζυγόν του, τὴν τόσο ὠραίαν μὲ τὴν ἄτακτον κόμην καὶ τοὺς γυμνοὺς βραχίονάς της, ἧτις προσεκολλᾶτο ἐπ' αὐτοῦ.

— Καλὴν ἐντάμωσιν, τῇ εἶπεν ἐκεῖνος.

Ὡς καὶ τὴν προτεραιάν ἡ Μαρία ἀπέφυγε ν' ἀπαντήσῃ ἠσπᾶσθη μόνον τὸν σύζυγόν της, ὅστις τὸν ἀσπασμὸν ἐκείνον δὲν ἀντήλασσε πρὸς οὐδεμίαν ἀπάντησιν.

Ὁ Ἰωάννης κατῆλθε τὰς βαθμίδας ἀνά τέσσαρας καὶ ὅτε ἡ ἀμαξία ἐξεκίνησεν, εἶδε μετὰ χαρᾶς τὰ παραπετάσματα ἀνεγειρόμενα καὶ τὴν κρεολὸν πέμπουσαν πρὸς αὐτὸν διὰ τοῦ μανδηλίου της ἐν τελευταίον χαῖρε.

Αὕτη ἔμεινεν ἐκεῖ ἐνόσω ὁ θόρυβος τῶν κυλισμένων τροχῶν ἤκουετο ἐπὶ τῆς ἀτραποῦ, καὶ ἔπειτα ἀπεσύρθη ἀφίνουσα τοὺς βραχίονάς της νὰ καταπέσῳσι κατὰ μήκος τοῦ σώματός της, ἀφοῦ ἔκαμε χειρονομίαν θλίψιν καὶ ἀποθάρρυσιν ἐμφαίνουσαν.

Ἄλλὰ παραβλέψασα τὰ πάντα:

— Ὁ κύβος ἐρρίφθη, ἐκραύχασεν, εἰς τοῦ Θεοῦ τὸ ἔλεος!

Κατῆλθε τότε εἰς τὸ εὐρύχωρον μαγειρεῖον, ὅπου ἡ μήτηρ λὰ Βιλλωδαί, ἐργαζομένη εἰς τὴν θέσιν της, ἐπέβλεπε τοὺς πηγαινοερχομένους ὑπηρέτας. Ἰδοῦσα τὴν γραῖαν ταύτην γυναῖκα ὑποδεχομένην αὐτὴν προσηνώς, ἀνεδογίσθη τὸν ἀνεπίληπτον ἐκείνης βίον, ὅστις διῆλθεν ὁλοκλήρως εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν πρὸς τὴν οικογένειαν καθήκοντων της, καὶ ἡ καρδία της συνεσφίγη! δὲν ἦτο τάχα ἐδῶ ἡ πραγματικὴ εὐτυχία!

Τὴν εἶχεν εἰς τὰς χεῖρας αὐτῆς ὑποχείριον τὴν εὐτυχίαν ἐκείνην καὶ προὔτιθετο

νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ ἐκουσίως! Θὰ τὴν ἐπανεύρισκεν ἄρα γε;

Ἡ ἀλαζονία καὶ ἡ ἐκδίκησις ἀπέπνιξαν τῆς φρονήσεως τὴν κραυγὴν.

Παρετήρησε τὸν ὑπηρέτην τοῦ Ροζενδάλ πλανώμενον πλησίον τῶν παραρτημάτων τοῦ πύργου μὲ τὸ σιγάρον εἰς τὸ στόμα, σιγάρον ἴσως ἐκ τῶν κομιζομένων ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου Καγιόλ ἐξ Ἀβάνης, διότι ὁ πλοίαρχος ἐταξείδευε πάντοτε καὶ μόνον ἡ συνείδησίς του δὲν ἦτο ἡσυχος! Ἡ ἀποτυχία του εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ κυρίου του τὴν ἐβάρυνεν. Ἐὰν δὲν ἔσπευδε ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ Ναυαρινοῦ, ἴσως τὸ ἀπωλεσθὲν παιδίον θ' ἀνεύρισκετο!

Διὰ τοῦτο δὲν ἐγκατέλειπε τὸ Ἀλβατρός, ἕως οὗ ἀνεύρη τὸ τέκνον τῆς Γερμανῆς. Ἄλλ' ἀνεζήτηε εἰς μάτην! Καὶ ἐν τούτοις αὐτὸς ἐγήρασκε καὶ τὸ πλοῖον εἶχεν ἤδη ἀνανεωθῆ!

Ἡ Μαρία-Εὐαγγελία κατηυθύνθη πρὸς τὸν ὑπηρέτην καὶ τῷ εἶπε διὰ φωνῆς βραχείας:

— Ἀκολουθεῖ με!

Ὁ ψευδὴς σχεδιαστής τῶν κήπων, ἔρριψε τὸ σιγάρον του καὶ ἔσπευσεν εἰς τὴν συστάδα τῶν φιλλυρῶν, ὅπου ἡ κρεολὸς τὸν εἶχε προλάβει.

— Θὰ ὑπάγῃς εἰς Ἀβρην, τὸν διέταξεν ἐκείνη.

— Ἐγώ;

— Θὰ εὔρης πρόφασιν τινα ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπανέλθῃς εἰς Παρισίους. Ὁ σύζυγός μου ἀπουσιάζει καὶ πρέπει νὰ ὠφεληθῶ τῆς περιστάσεως.

Ὁ κ. Ὀνώριος προσέκλινε.

Ἦτο σύμφωνος πρὸς τοῦτο· δὲν ἤθελε νὰ εὔρεθῃ πρὸ τοῦ ἀγροκόμου, ὅταν οὗτος θὰ θὰ ἐμάνθανε τὴν φυγὴν τῆς συζύγου του!

— Καὶ τί θὰ κάμω εἰς Ἀβρην; ἠρώτησεν οὗτος.

— Κατὰ πρῶτον θ' ἀποστείλῃς τὴν ἀμαξίαν καὶ τοὺς ἀνθρώπους, οὓς θὰ φέρῃς μετὰ σοῦ.

— Καλῶς. Ἐπειτα;

— Τὴν ἐσπέραν, κατὰ τὴν ὁγδόην καὶ ἡμίσειαν ἀκριβῶς, θὰ εὔρεθῃς εἰς τὸ ὕψωμα ἐκεῖνο, ὅπερ βλέπομεν ἐδῶθεν, καὶ ὅπερ καλεῖται «ὁ Λόφος τῆς Ρόχης» μὲ κλειστὴν ἀμαξίαν, ἣν θὰ ἐνοικιάσῃς πρὸς τοῦτο φρόντισε νὰ ἦσαι ἀκριβῆς.

— Ἡ κυρία δύναται νὰ ἦναι ἡσυχος.

— Ἐχεις χρήματα;

— Πλέον τῶν ὄσων μοὶ ἀναγκαῖοῦν. Ὁ κύριός βαρῶνος, προῖδων τοῦτο μ' ἐφοδιάσει.

Ἡ Μαρία ἐπρόσθεσε ξηρῶς:

— Μοὶ ζητεῖ ἀπάντησιν, θὰ τὴν φέρω πρὸς αὐτὸν μόνη.

— Ἡ κυρία δὲν θὰ ἔχῃ ἄλλο φορτίον;

— Οὐδέν. Διὰ νὰ μὴ κινήθῃ δὲ ἡ περιέργεια τοῦ ἀμαξηλάτου, θὰ εἶπῃς εἰς αὐτόν ὅτι κυρία τις πρόκειται ν' ἀναχωρήσῃ εἰς Ἀγγλίαν μετὰ τῆς θαλαμηπόλου της.

— Ἄ! ὑπάρχει καὶ θαλαμηπόλος;

— Μάλιστα.

— Καλῶς κατὰ τὰς ὁκτώ καὶ ἡμισο εἰς τοὺς πρόποδας τῶν Λόφων τῆς Ρόχης.

— Μὴ τὸ λησμονήσῃς.

— Ἡ κυρία δύναται νὰ ἦναι ἡσυχος!

Ἐὰν ἐπεσφόρτιζεν ἐμὲ ὁ Λουδοβίκος ΙΣ' δὲν θὰ συνελαμβάνετο εἰς Βαρρένην!

— Ἀναχώρησον τάχιστα, ἐπρόσθεσεν ἡ κρεολός.

— Μοὶ ἐπιτρέπει μίαν ἐρώτησιν ἡ κυρία;

— Ἀναμφιβόλως.

— Κατὰ ποίαν ὄραν θὰ ἐπανέλθῃ ὁ κ. λά Βιλλωδαί.

— Φοβεῖσαι;

— Ὅχι. Ἀλλά...

— Μὴ τρέμης, εἶπε περιφρονητικῶς ἡ Μαρία, δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ πρὸ τοῦ μεσονύκτιου.

Ὁ κύριος Ὀνώριος ἀνεκουφίσθη καὶ ἐπρόσθεσεν ἀδεξιῶς:

— Εἰσεύρετε, κυρία, ὅτι εἶναι περιττὸν νὰ εἰδοποιηθῇ ὁ κύριος βαρῶνος ἡ κατοικία τῆς κυρίας εἶναι ἑτοιμὴ ἡ κυρία θὰ ἔχῃ τὸ μέγαρόν της καὶ τὴν ὑπηρεσίαν της γνωρίζω ὅτι ὁ κύριος βαρῶνος σὰς λατρεῖ· εἴχατε τὴν εὐτυχίαν νὰ κερδίσητε ἐν καλὸν λαχεῖον!

— Ὑπαγε καὶ σιωπά.

Ὁ κ. Ὀνώριος ἀνεχώρησε χαιρετήσας ἐδαφιαίως. Μετὰ ἡμίσειαν ὄραν ἡ Μαρία τὸν εἶδεν ἀναχωροῦντα.

Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἡ Κρεολός διέτρεχε τὰ μέρη ἐκεῖνα, ὧν δὲν εἶχε καλῶς, μέχρις ἐκεῖνου, ἐκτιμῆσει τὴν ἀγρίαν ποίησιν, καὶ τὰ ὅποια οὐδέποτε θὰ ἐπανέβλεπε. Προσεπάθει νὰ χαραῖξῃ ταῦτα καλῶς ἐν τῇ μνήμῃ της.

Καὶ τὸ ἑσπέρας, καθ' ἣν ὄραν ἡ νύξ ἐπήρχετο, δύο γυναῖκες ἐξήρχοντο τῆς οἰκίας.

Ἡ μικρὰ Βαρβάρα εἶχε τεθλιμμένην τὴν καρδίαν, ἀλλὰ προσεπάθει νὰ καταστείλῃ τοὺς παλμούς αὐτῆς.

Ποῦ θὰ ἐπήγαγε; Τὸ ἠγνῶει!

Ἄφ' ὅτου εὐρέθη ἐν τῷ καταφλίῳ τοῦ πύργου, οὐδέποτε τὸν ἐγκατέλειπεν.

Ἡ Ρόχη ἦτο ἡ πατρὶς αὐτῆς. Οἱ λά Βιλλωδαί ἦσαν οἱ γονεῖς, οἱ μόνου συγγενεῖς της· καὶ τοὺς ἠγάπα πλέον τῆς προνοίας, διότι αὐτοὺς τοὺς ἐβλεπεν.

Ἐν μόνον αἰσθημα ἐβασίλευεν ἐν τῇ καρδίᾳ της, τὸ τῆς εὐγνωμοσύνης, καὶ χάριν τῶν κυρίων της ἠκολούθει τὴν ξένην.

Ἀπερχομένη ἀφῆκεν ἐπὶ γραφείου, ἔνθα ὁ κύριός της ἔγραφε κατὰ πάσαν ἑσπέραν τοὺς λογαριασμούς τῆς ἡμέρας, ἐπιστολὴν, ἣν μεταφέρωμεν ἐνταῦθα ὀλόκληρον.

«Κύριε Ἰωάννη,

»Σὰς λυπούμαι. Ἡ γυνή, ἣν ἀγαπάτε ὑπὲρ πᾶν ἄλλο, σὰς ἐγκαταλείπει.

»Τῇ ἐσώσατε τὴν ζωὴν καὶ δὲν εἰσεύρω τί θὰ κάμῃ ἐκεῖνη διὰ τὴν ἰδικὴν σας.

»Φεύγω μαζὴ της. Ἐμαθα τὸ μυστικόν της ὡς ἐκ θαύματος. Ἐὰν σὰς ἀφίνω, μὴ πιστεύσητε ὅτι εἶμαι ἀγνώμων. Ἄ! ὅχι! Ἡ καρδίᾳ μου μένει ἐν Ρόχῃ μετὰ τὴν μητέρα σας, τὴν τόσο καλὴν δι' ἐμὲ καὶ μετὰ σας, κύριε Ἰωάννη. Ἀλλὰ θὰ θέλετε νὰ μάθετε ποῦ θὰ ὑπάγῃ καὶ διὰ τοῦτο τὴν ἀκολουθῶ. Καὶ ἂν θελήσητε νὰ τὴν ἐπανήδητε ἐγὼ θὰ σὰς εὐκολύνω.

»Ὅταν δὲ θελήσητε θὰ ἐπανέλθω, διότι σεῖς μόνος εἶσθε ὁ κύριός μου. Μὴ ἀπελπίζεσθε.

Μεθ' ὅλην τὴν ἀπειρίαν μου, ἐγὼ ἠνόησα ὅτι ὁ γάμος αὐτός, οὔτε διὰ σας, οὔτε διὰ τοὺς ἄλλους ἦτο κατάλληλος. Ἐὰν ἰδῆτε τὸ χαρτίον αὐτὸ βεβρεγμένον, τὸ ἔβρεξα μετὰ δάκρυά μου, συλλογιζομένη πόσον θὰ ὑποπέρητε! Χαίρετε, κύριε Ἰωάννη, καὶ εἰπῆτε εἰς τὴν καλὴν μου κυρίαν διατὶ τὴν ἀφίνω, ἵνα μὴ καταρασθῇ τὴν μικρὰν της

»ΒΑΡΒΑΡΑΝ».

Τὸ ἑσπέρας ὁ κ. Ὀνώριος, ἐνδεδυμένος εὐπρεπῆ ἐνδυμασίαν ἀκολούθου ὑπῆρξεν ἀκριβῆς. Αἱ δύο γυναῖκες ἐβαδίζον παραπλευρῶς ἐν τῷ ἡμίφωτι τῆς ἑσπέρας. Χονδραὶ σταγόνες βροχῆς ἤρξαντο πίπτουσαι καὶ μακροῦθεν ἐν τῇ θαλάσῃ ἡ θύελλα ἐμαίνετο. Παρατήρησαν τότε τὴν ἀμαξάν ἀναμένουσαν αὐτάς εἰς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος. Καθ' ἣν στιγμὴν ἤρχοντο πλησίον τῆς ἀμαξῆς ἐκεῖνης, ἀστραπή, ζωηρότερα τῶν ἄλλων, διέσχισε τὰ νέφη καὶ ὁ κεραυνὸς ἐβρόντησεν ἐν τῇ πεδιάδι.

Ἡ Βαρβάρα ἐσκέφθη τὴν ἀπελπισίαν τοῦ Ἰωάννου, ὅταν ἐπιστρέφων θὰ εὕρισκε τὴν οἰκίαν κενήν.

— Εἶναι κακὸν προάγγελμα, εἶπεν αὐτῇ.

Ὁ Θεὸς δὲν τὸ θέλει· δὲν ἐπιστρέφομεν;...

Ἡ Μαρία-Εὐαγγελία ἀντίστη.

— Τετέλεσται! ἐπιθύρισε, εἶναι ἀργά.

Καὶ ἔσπευσε ν' ἀνέλθῃ ἐν τῇ ἀμαξῇ, ὡς εἰ ἐροεῖτο μὴ ὀπισθοδρομῆσῃ. Καὶ τείνουσα τὴν χεῖρα πρὸς τὴν ἀγρότιδα τὴν ἔσυρε βιαίως.

Ὁ κ. Ὀνώριος, ὑπερήφανος διὰ τὸ ἔργον του καὶ σπεύδων νὰ φύγῃ, ἐπήδησεν ἐπὶ τῆς ἑδρας του καὶ κτυπήσας τοὺς ἵππους ἀνεχώρησεν ὡς ἀστραπή.

Δ'

Ὅταν αἱ φυγάδες ἔφθασαν ἐν Ἀβρῆ, ἡ θύελλα ἐνέσκηψεν ἐν τῇ πόλει καὶ καταράκται ὕδατος ἐπιπτον ἐκ τῶν καιομένων νεφελῶν.

Ὁ τελευταῖος συρμὸς ἦτο ἑτοιμὸς πρὸς ἀναχώρησιν.

Ὁ θαλαμηπόλος τοῦ βαρῶνου ἐζήτησεν ἐσπευσμένως εἰσιτήρια καὶ ὅταν ἀντήχησεν ὁ συριγγὸς τῆς ἀναχωρήσεως, αἱ ὁδοίποροι εἶχον ἐγκατασταθῆ ἐν τῷ διαμερίσματι, καὶ ὁ συρμὸς ἀνεχώρησεν.

Εἰς Βολβὲκ ὁ συρμὸς οὗτος διεσταυρώθη μεθ' ἑτέρου ὅστις ἤρχετο ἀπὸ τοῦ Ρουέν.

Δύο ὁδοίποροι κατῆλθον ἐξ αὐτοῦ. Ὁ εἰς τούτων ἦτο ὁ Ἰωάννης λά Βιλλωδαί, ὁ ἕτερος ὁ κύριος Χανού, ὁ διευθυντὴς τῆς καλλιτέρας ἐπαύλεως τῆς Ρόχης.

— Θὰ μετὰ πάσης λοιπὸν 'ς τὸ ἀμαξάκι σου, κύριε λά Βιλλωδαί, εἶπεν οὗτος, ἀφοῦ ἔχῃς τὴν καλωσύνην αὐτήν;

— Θὰ μοῦ κάμῃς καὶ συντροφιά μάλιστα, μπάριμπα Χανού.

— Παληόκαιρος γιὰ νὰ τρέχῃ κανεὶς 'ς τοὺς δρόμους τὴν νύχτα.

— Μπά! εἶπεν ὁ Ἰωάννης, τί σημαίνουν πέντε ἢ ἕξ λεῦγαι δρόμου!

Ὁ μπάριμπα Χανού ἤρχισε νὰ γελά, δάκνων τὰ λεπτὰ χεῖλη του.

— Βιάζεσαι νὰ πάς 'ς τὸ σπῆτι, εἶπε, ἔχεις δίκαιο! νέος... γαμβρός!...

— Νέος, ὅχι τόσο πολύ, εἶπεν ὁ λά Βιλλωδαί, ἀλλὰ νεωστὶ νυμφευμένος, διότι μόλις εἶναι τὸρα τρεῖς μῆνες ποῦ ὑπανδρεύθη!

— Ἐ! Ἐ! ὁ ὠραιότερος καιρὸς τῆς ζωῆς μας! τὸ φεγγάρι τοῦ μελιού! κύριε Βιλλωδαί! εἶπεν ὁ γέρον· δὲν εἶν' ἔτσι;

Ὁ σιδηρόχρους ἵππος ἦτο ἐν τῷ σταύλῳ ὀλίγα βήματα ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ.

Ἀκούσας τὴν βαρεῖαν φωνὴν τοῦ κυρίου του, ἐχρεματίτισεν εὐθύμως.

— Τί καλὸ ζῶον! εἶπεν ὁ Χανού, καὶ ἕνα καλὸ ἄλογο ἀξίζει κάποτε ὅσῳ καὶ μιὰ καλὴ γυναῖκα· καὶ τὰ δύο εἶναι σπάνια.

Οἱ δύο ἄνδρες ἐτυλίχθησαν ὅσῳ καλλιτέρον ἠδυνήθησαν ἐντὸς ἐπανωφάριου ἐκ χονδροῦ ἑρίου, κιτρίνου χρώματος μετὰ ραβδώσεις ἐρυθρὰς καὶ μελαίνας, ἅτινα ὀνομαζοῦσιν λιμουσίνας, καὶ ὁ ἵππος ἤρξατο τρέχων δίκην σιδηροδρόμου πρὸς τὴν Ρόχην.

— Τοῦ μυρίζει ὁ σταύλος του, εἶπεν ὁ Χανού καὶ θὰ φθάσωμεν γρήγορα.

Ἡ βροχὴ ἔτυπτε τὸ πρόσωπον αὐτῶν, αἱ ἀστραπαὶ τοὺς ἀπετύφλων, ἀλλ' ἄνθρωποι καὶ ἵππος ἀδιαφοροῦντες ἔσπευδον ὀλονέν.

Ὁ Χανού ἐπανελάμβανεν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν:

— Τὰ δύο ἄκρα σμίγουνε, τὸν κακὸν καιρὸ θὰ διαδεχθῇ ἡ καλοκαιρία.

Καὶ κατόπιν ὠμίλει περὶ ὑποθέσεων. Περὶ τῆς λαμπρᾶς ἀγορᾶς ποῦ ἔκαμεν ὁ Ἰωάννης καὶ ἔλεγεν ὅτι ἂν τὴν ἔκαμεν διὰ λογαριασμόν του θὰ ἐκέρδιζε τοὐλάχιστον χίλια τάλληρα! Ἀλλ' ἡ τιμὴ ἀξίζει περισσότερο, ἐπρόσθετε, καὶ εὐτυχῆς ποῦ ἔχει εἰς τὰς ὑποθέσεις του ἀνθρώπους σάν καὶ σας.

Ἐκεῖνος δὲν τὸν ἤκουεν· ἐσκέπτετο τὸν ἀναπαυτικὸν θάλαμόν του μετὰ τὰ ἐρυθρὰ παραπετάσματα καὶ τὴν φιλιτάτην του, ἡτις τὸν ἀνέμενε καὶ ὅτι ἦτο ἠδονικὸν νὰ εὔρη τις μετὰ τὸ ταξίδιον θερμὴν κλίνην καὶ εὐμορφον γυναῖκα ὑπὸ τὰ σκεπάσματα αὐτῆς.

Καὶ αἱ πεδιάδες παρήρχοντο. Καὶ ἤκουε τις παρὰ τὸν θόρυβον τῆς βροχῆς τῶν βεῶν τὸ πάτημα καὶ τὸ μυρίκασμα τῶν προβάτων.

— Εὐμορφὴ γυναῖκα ἡ κυρία λά Βιλλωδαί, εἶπεν ὁ Χανού μετὰ τινα σιγῆν. Ὅλος ὁ κόσμος τὴν θαυμάζει· καὶ οὔτε ὑπάρχει ἄλλη νὰ τῆς μιιάζῃ· ἔπειτα καλὴ, καταδεχτικὴ· βοηθᾷ τοὺς πτωχοὺς· εἶχες τύχη κύριε λά Βιλλωδαί!

Ἀστραπὴ διέσχισε τὸν οὐρανὸν καὶ ἐφώτισε μετὰ τὸ λευκὸν τῆς φῶς τὰ περίξ.

— Ἐχομεν κάμει τὸν μισὸ δρόμο, εἴμαστε 'ς τὴν Βενεβίλη. Εὐμορφὴ ἔπαυλις καὶ καλὴ διὰ τὰ ζῶα.

Καὶ δὲν ἔλεγε ποτὲ οὐδένα ἔπαινον διὰ τὴν ἰδικὴν του ἔπαυλιν, τὴν καλλιτέραν πασῶν. Ἐροεῖτο νὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν.

Ἐν τούτοις ἡ θύελλα δὲν ἔπαυε καὶ αἱ βρονταὶ διεδέχοντο ἀλλήλας, ἐνῶ τὸ φῶς τῶν ἀστραπῶν ἐφώτιζεν ἀπαισίως τὰ περίξ.

Τὸ μεσονύκτιον ἀκριβῶς ἡ ἀμαξία εἰσῆρχετο εἰς τὰ δάση τῆς Ρόχης, ἅτινα ἐν τού-

τοὺς ἐχρειάζετο δρόμος μιᾶς λεύγης ὅπως τὰ διανύσητις.

Ἐν τινι γωνίᾳ ὁ Ἰωάννης κατεβίβασε τὸν σύντροφόν του, ὅστις εὐχαριστῶν αὐτὸν τῷ εἶπεν ἀστεειυόμενος :

— Ὑστερ' ἀπὸ λίγο θὰ εἶμαι στὸ σκεπαστό· μὰ τὸ κρεβάτι σου θὰ εἶναι καλλιτερο, μὲ τόσῳ εὐμορφῇ γυναῖκα! καλὴν νύκτα!

Ὁ Ἰωάννης ἀνέλαβε τὸν δρόμον του μετὰ ζέσεως ἀναπολῶν τὰς θωπείας, δι' ὧν θὰ τὸν περιέβαλλεν ἡ σύζυγός του καὶ αἰτινες θὰ τὸν ἔκαμον νὰ λησμονήσῃ τοὺς κόπους τοιοῦτου ταξιδίου!

Μετ' ὀλίγον δὲ διάβροχος ὅλος, διέκρινε μακρόθεν τὸν μελανὸν ὄγκον τοῦ πύργου τῆς Ρόχης. Μὴ προσέχων εἰς τὰ ρέοντα ἐπὶ τῆς ράχειός του ὕδατα κάτωθεν τῆς λιμουσίνης ἀδυνατοῦ νὰ ὑποβαστάσῃ ταῦτα, ἔσπευδεν ὀλονέν. Ἦτο πραγματικὸς κατακλυσμός!

Ὁ Ἰωάννης ἔσυρε τὸ ὠρολόγιόν του καὶ εἰς τὸ φῶς μιᾶς τῶν ἀστραπῶν παρετήρησε τὴν ὥραν.

Ἦτο ἡμίσεια μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

Εἰς τῶν ὑποκόμων τὸν ἀνέμενε κοιμώμενος ἐπὶ δεματίου ἀχύρων.

Ὁ ἵππος ἔσπευσε πρὸς τὸν σταυλὸν του. Ὁ Ἰωάννης κατῆλθε χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν, ἔρριψε τὰ ἥνια εἰς τὸν ὑπηρέτην καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν οἰκίαν. Παρετήρησε μὲ ἀπορίαν του ὅλα τὰ παράθυρα τοῦ κοιτῶνός του ἦσαν σκοτεινά. Τὸναντίον ἐν τῷ μαγειρείῳ τὸ φῶς ἔκαιεν.

— Ἡ μικρὰ Βαρβάρα μὲ περιμένει, ἐσκέφθη ὁ Ἰωάννης.

Δὲν ἦτο ἡ Βαρβάρα, ἀλλ' ἡ μήτηρ του μόνη, ἥτις ἠγρύπνει ἐπὶ τῆς ἔδρας τῆς πλησίον τῆς ἐστίας.

— Σὺ, μῆτέρ μου, εἰς τοιαύτην ὥραν; εἶπεν ἐκεῖνος ἀσπαζόμενος αὐτήν.

— Σὲ ἐπερίμενα.

— Καὶ διατί; δὲν εἶχον τὴν ἀνάγκην σου.

— Δὲν ἔχεις τὴν ἀνάγκην τῆς μητρός σου. πτωχὲ Ἰωάννη!

Ἐκεῖνος ὠχρίασεν ὁ σοβαρὸς τόνος τῆς μητρός του τὸν ἔκαμε νὰ τρέμῃ.

— Τί συνέβη λοιπόν; ἠρώτησε· συνέβη κανὲν δυστύχημα;

Ἐκεῖνη ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν χωρὶς ν' ἀποκριθῆ.

— Δὲν γνωρίζω, υἱέ μου, ἀλλὰ τὸ φοβοῦμαι.

— Ἐξηγήσου· ποῦ εἶναι ἡ γυναῖκά μου;

— Δὲν εἶναι πλέον ἐδῶ! καὶ ἡ φωνὴ τῆς κατέστη ὑπόκοφος, δὲν ἠκούετο σχεδόν.

— Ἀδύνατον! ἐκραύγασεν ὁ Ἰωάννης.

— Εἶναι ἀληθές.

Ἡθέλησε νὰ τρέξῃ εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Ἐκεῖνη τὸν ἐκράτησε. Καὶ αὐτὴ ἐπίσης ἐφοβεῖτο τὴν ὀργὴν καὶ τὴν ἀπελπισίαν του.

— Κάθησε, παιδί μου, πλησίον μου νὰ συνομιλήσωμεν.

Ὁ ἀγροκόμος καταβεβλημένος ἐρρίφθη ἐπὶ σκαμνίου πλησίον τῆς μητρός του. Ἐκεῖνη τῷ διηγήθη ὅτι ἐγνωρίζεν. Ὅτι δηλαδὴ θέλουσα ν' ἀποσυρθῆ εἰς τὸ δωμάτιόν της — διότι ἐν τῇ ἐξοχῇ κατακλίνονται ἐνωρίς — ἐκάλεσε τὴν Βαρβάραν, ἥτις δὲν τὴν ἤ-

κουσε. Τὴν ἀνεζήτησαν πικταχοῦ, ἀλλ' οὐδαμοῦ ἀνευρέθη. Ἐπειδὴ ἐντούτοις πιθανὸν νὰ ἐξῆλθε, καὶ καταληφθεῖσα ὑπὸ τῆς βροχῆς θὰ ἐζήτησε κανὲν καταφύγιον, ἀπέστειλε τοὺς ἀνθρώπους τῶν πρὸς ἀναζήτησίν της. Ἀνήσυχος μόλα ταῦτα καὶ αὐτὴ, ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς νύμφης της. Τὸ δωμάτιον ἦτο κενόν!

Τὰ πάντα ἐν αὐτῷ ἦσαν ἐν τάξει, οὐδὲν ἐπιπλον εἶχε μετακινήθῃ. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν οἱ κύνες ἠλάκτησαν. Ἦτο ὁ ἐφημέριος τῆς Ρόχης ἐρχόμενος νὰ δειπνήσῃ παρ' αὐτοῖς. Οὗτος τοῖς διηγήθη ὅτι καθ' ὁδόν, ἐνῶ ἤρχετο, παρετήρησε παρὰ τοὺς λόφους τῆς Ρόχης, σταθμεύουσαν ἀμαξάν. Δύο γυναῖκες εἰσῆλθον ἐν αὐτῇ. Θὰ ἦσαν ἀναμφιβόλως ἡ Μαρία καὶ ἡ Βαρβάρα.

Ἐξῴθεν δύο ἀνδρες ὠδήγουν αὐτήν, ἥτις ἐξεκίνησεν ἀπὸ ρυτῆρος πρὸς τὴν ἄγρυσαν εἰς Ἀθρην. Ὁ Ἰωάννης ἤκουε τὴν μῆτέρα του μὲ τοὺς κροτάφους πιεζομένους, ὡς νὰ περιέσφιγγέ τις αὐτοὺς ἐντὸς στεφάνης.

— Τί σημαίνουν πάντα ταῦτα; ἐκραύγασεν ἐπὶ τέλους, ὡς νὰ ἠγέρθη τοῦ ὕπνου.

— Τοῦτο σημαίνει, πτωχὲ μου Γιάννη, ὅτι ἡ ζένη αὐτὴ δὲν σε ἠγάπα! ὅτι ὁ κατηγορημένος αὐτὸς βαρόνος τὴν εἶδε, τὴν εὗρεν ὠραίαν, τῆς ὑπεσχέθη περιουσίαν μεγάλην καὶ ὑπάγει πρὸς ἐντάμωσίν του.

— Τί λέγεις, μῆτέρ μου!

— Ὁ Θεὸς νὰ ὀσῇ ν' ἀπακτώμαι, Γιάννη μου! ἀλλ' ὁ πτωχὸς σου ἀδελφός Θωμάς ἦτο τῆς γνώμης μου ὅταν τὴν ἔφερον ἐδῶ μοῦ εἶπε.

«— Μητέρα ἡ λύπη θὰ μπῆ μαζῇ της εἰς τὸ σπῆτι!...»

— Δὲν τὴν ἀγαπούσατε, φαίνεται!

— Διότι ἀγαπούσαμε ἐσένα, παιδί μου, καὶ ἐπροβλέπαμε τὸ μέλλον. Ὑπάρχουσιν, ἄλλως τε, πραιστήματα καμμιά φορά!...

— Ἐὰν ὅτι λέγεις εἶναι ἀληθές, θὰ αὐτοχειρισθῶ.

— Σὺ! εἰς ἀνὴρ!

— Ἀλλὰ δὲν σκέπτεσαι ποῖον αἴσχος! ποῖον σκάνδαλον! Μὰς φθονοῦσιν ἐν τῷ τόπῳ καὶ θὰ μὰς ἐμπαίξωσι. Εἶναι σταυρός, τὸν ὅποιον πρέπει νὰ φέρης, υἱέ μου.

— Ὅχι, ὄχι, ἀνέκραξεν ἐκεῖνος ἐγειρόμενος, δὲν εἶναι ἀληθές τοῦτο· δὲν δύναμαι νὰ τὸ πιστεύσω· κάτι μυστήριον ὑπάρχει ἐδῶ· ἡ Βαρβάρα τόσῳ ἀφωσιωμένη πρὸς ἡμᾶς νὰ μὰς ἐγκαταλείψῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον! νὰ φύγῃ! ὦ! Θεέ μου! ἄφες με ν' ἀναζητήσω! ἄφες με νὰ ἐλπίζω ἀκόμη!

Ἀνῆλθον εἰς τὸν κοιτῶνα ἐκεῖνον, εἰς τὴν ἡ Μαρία τῷ ὑπεσχέθη νὰ τὸν περιμένῃ ἀνυπομόνως!

Ἐν γωνίᾳ τινὶ τοῦ δωματίου ἐπὶ γραφείου τινὸς ἐκ ξύλου ὀρυδὸς ὑπῆρχε σημειωματάριον.

Ἐξ ἐμπνεύσεως τὸ ἠνοιξεν. Ἡ ἐπιστολὴ τῆς Βαρβάρας ἔπεσεν ὑπὸ τὴν χεῖρά του.

Διατρέχων αὐτὴν οἱ ὀφθαλμοὶ του κατέστησαν αἱματώδεις κατέρυθροι, οἱ κροτάφοι αὐτοῦ ἐπάλλοντο, ὡς νὰ ἔτυπεν αὐτοὺς τὸ σφυρίον ἐπὶ τοῦ ἄκμονος· ἡ καρδία του ἐπαλλεν ἀτάκτως.

Διὰ τῆς ἀριστερᾶς αὐτοῦ χειρὸς κτέσπασε

τὸν λαιμοδέτην του καὶ ἔσχισε τὸ ὑποκάμισόν του, τὸ στῆθος αὐτοῦ ἐγυμνώθη καὶ εἰ ὄνυχές του ἠλάκουν αὐτό.

— Ἄ! μῆτέρ μου, ἐκραύγασε, πνίγομαι.

Καὶ κατέπεσε βαρὺς ἐπὶ τοῦ τάπητος ὡς βουὸς κτυπηθεὶς κατὰ κεφαλῆς ἐντὸς σφαγείου.

Ἡ μήτηρ ἤνοιξε τὸ παράθυρον κραυγάζουσα.

Εἰς τὴν φωνὴν αὐτῆς ὁ ἵπποκόμος, ὁ φύλαξ καὶ πάντες οἱ ἀνθρώποι τοῦ πύργου ἀφωπνισθέντες ἔσπευσαν ν' ἀναβῶσι.

— Τὸν ἱατρόν, ἐκραύγασεν ἡ μήτηρ, καὶ γρήγορα!

Ὁ γενναῖος ἵππος μόλις ἀποζευχθεὶς ἤρξατο πάλιν τρέχων πρὸς τὸν ἱατρόν, κατοικοῦντα λεύγαν μακρὰν τοῦ πύργου καὶ φίλον τῆς οικογενείας. Δύο ὥρας μετὰ ταῦτα ὁ ἱατρός εἰσήρχετο εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ Ἰωάννου.

Οὗτος ἔκειτο ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς κλίνης ἀναίσθητος.

Πᾶσαι αἱ προσπάθειαι τῆς γραίας πρὸς τὸ νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ εἰς τὰς αἰσθήσεις του, ὑπῆρξαν ἀλυσιτελεῖς.

— Εἶναι σοβαρόν, εἶπεν ὁ ἐπιστήμων. Συμφόρησις εἰς τὸν ἐγκέφαλον. Ἰδῶμεν, ἂν θὰ κατορθώσωμεν νὰ σωθῇ!

Ε'

Ἡ Μαρία εἶχεν ἐξέλθει ἄλλοτε τῶν Παρισίων ὡς φυγὰς καὶ ἐπέστρεφε σήμερον εἰς αὐτοὺς ἐν θριάμβῳ.

Ὁ βαρόνος ἐξετέλεσε τὰ πάντα βασιλικῶς. Συνεπεία ἀναχωρήσεως πριγκηπισσῆς τινὸς ρωσίδος λίαν γνωστῆς ἐν Παρισίσις, ἐνωρίασε τὸ μέγαρόν της, κείμενον κατὰ τὴν ὁδὸν Μονσῶ.

Τὸ μέγαρον τοῦτο, κτισθὲν πρό τινων μόλις ἐτῶν, ἦτο μία τῶν νεωτέρων πολυτελῶν οἰκοδομῶν ὅποιαι μόνον ἐν Παρισίσις ὑπάρχουσιν.

Ἡ μία τῶν πλευρῶν αὐτοῦ ἔβλεπε πρὸς τὸν ὁδόν, ἡ δὲ ἄλλη πρὸς τὸν δμῶνυμον δημόσιον κῆπον, ὅστις ἀποτελεῖ διὰ τοὺς πλουσίους τοὺς κατοικοῦντας εἰς τὰ περίξ αὐτοῦ μέρος οὕτως εἰπεῖν τῆς καταικίας των.

Ἐκ τοῦ ἐξώστου τοῦ κατέχοντος ὀλόκληρον τὸν πρὸς τὸν μαγευτικὸν ἐκεῖνον κῆπον πρόσψιν, ἀπολαμβάνει τις ἀπαρμιλλοῦ ἀπόψεως.

Οἱ Παρισίνοὶ κηπουροὶ εἶναι μοναδικοὶ ἐν τῷ κόσμῳ.

Ὁ κῆπος τοῦ Μονσῶ εἶναι ὁ ὠραιότερος τῶν ἐν Παρισίσις.

Καὶ τὸ μέγαρον ἦτο ἐσωτερικῶς τοσοῦτον πολυτελῶς διασκευασμένον, ὥστε ἡ περιγραφὴ καθίσταται ἀνέφικτος.

Ἡ πριγκηπισσα εἶχε σωρεύσει ἐντὸς αὐτοῦ πᾶν ὅτι ἡ φαντασία δύναται νὰ συλλάβῃ κομψότερον καὶ ἀναπαυτικώτερον.

[Ἐπεταί συνέχεια]

ΤΟΝΥ

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Ο εξελασμός.

[Συνέχεια]

— Ο διάδρομος ἐν τῇ ἄκρᾳ τοῦ ὁποίου εὐρισκόμεθα, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Ἀμερικανός, ὑπάρχει μόνον πρὸς ὁδηγίαν εἰς τὴν θύραν αὐτὴν, ἡ ὁποία κρύπτεται ἐντελῶς ἐπὶ τοῦ τοίχου, ὡς βλέπετε, καὶ διὰ τῆς ὁποίας εἰσέρχεται τις εἰς μυστικὴν κλίμακα, κατασκευασμένη ἐντὸς αὐτοῦ. Ἡ κλίμαξ αὕτη κατέρχεται μέχρι τῶν βάρων, ἐνθα ἐκλείετο ἄλλοτε διὰ σιδηρᾶς θύρας. Διαβαίνων τις τὴν σιδηρᾶν αὐτὴν θύραν εἰσέρχεται εἰς ὑπόγειον μήκους πενήκοντα περίπου μέτρων καὶ ἐξέρχεται αὐτοῦ διὰ ρωγμῆς βράχου, ἐν ᾗ ἠνοιχθῆ σπήλαιον κατακλυσθὲν ἀπὸ πολλοῦ ὑπὸ κισσῶν καὶ βάτων. Λοιπὸν διὰ τῆς κλίμακος αὐτῆς καὶ διὰ τοῦ ὑπογείου τούτου ἔφυγεν ἀναμφιβόλως ὁ Σανζάκ. Τολμηρὰ ἦτο ἡ πράξις αὕτη, διότι ἐγνώριζεν ὅτι πολλαὶ βαθμιδὲς μὲν εἰσέκοντο, καὶ θὰ ἴδωμεν τώρα ἐὰν δικαιολογῶνται οἱ φόβοι μου.

Ο νέος ἐπίεσε τὸν μηχανισμόν, ἠρέμα δὲ ἠνεώγη ἡ θύρα μετὰ τριγμοῦ.

— Ἰδέτε, κύριοι, ἰδέτε, ἀνέκραξε μετὰ φωνῆς παλλομένης ὑπὸ τῆς συγκινήσεως, δὲν ἠπαύσθη κατέρρευσε ἡ κλίμαξ, συμπαρασύρασα μέρος τοῦ ἐξωτερικοῦ τοίχου.

Καὶ ὄντως, ἐφάνετο ἐν τῷ τοίχῳ μέγα ρῆγμα ἐπέκεινα τῶν δύο τετραγωνικῶν μέτρων.

Αἱ βαρεῖαι λίθιναι βαθμιδὲς εἶχον καταρρεύσει ἢ μία κατόπιν τῆς ἄλλης, μεμιγμέναι μετὰ λίθων καὶ συντριμμάτων ἀσβέστου.

— Τότε, Οὐίλλιαμ, τί ὑποθέτεις; ἠρώτησε μετ' ἀγωνίας ὁ κ. Βάν Ὅσσην.

— Ὑποθέτω, κύριε, ὅτι ἐὰν ὁ ὑποκόμης δὲν ἔφθασεν ἐγκαίρως διαβαίνων τὸ ὑπόγειον, δηλαδὴ πρὸ τῆς καταρρεύσεως, ἐτάφη κατασυντριβείς ὑπὸ τὰ ἔρείπια.

— Ω! τὸν δυστυχῆ! Ἀλλὰ πῶς νὰ μάθωμεν;

— Εὐκολώτατον. Δὲν ἔχομεν παρὰ νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸ σπήλαιον, καὶ ἐκεῖθεν θὰ βεβαιωθῶμεν.

— Πηγαίνωμεν ἀμέσως, Οὐίλλιαμ.

Ο Βάν Ὅσσην καὶ οἱ δύο πράκτορες ἠκολούθησαν πάλιν τὸν Ἀμερικανόν καταβάντες εἰς τὸ ἰσόγειον ἔλαβον πλὴν τῶν κηρίων, ἅτινα ἠδύνατο νὰ σβεσθῶσιν ὑπὸ τοῦ ἀέρος, καὶ φανόν καὶ διηυθύνθησαν πρὸς τὸ σπήλαιον. Ὅτε ἔφθασαν ἐκεῖ, ἐστάθησαν σχεδὸν εἰς τὴν εἰσοδὸν του, διότι ἦτο σχεδὸν πεφραγμένη ὑπὸ βάτων, ροδοδαφνῶν καὶ κισσῶν, ὧν οἱ κληματοειδεῖς κλάδοι ἐξετείνοντο περιπλεγθῆν. Μολοντί δὲ παρετήρησαν ὅτι οὐδεὶς τούτων ἦτο τεθλασμένος, τοῦθ' ὅπερ ἐδήλωσε ὅτι δὲν διέθη τις ἐκεῖθεν, ἐν τούτοις ὁ Οὐίλλιαμ, μὴ πειθόμενος εἰσέτι, εἰσέδου, πατῶν τοὺς εἰρημένους κλάδους, ἐντὸς

τοῦ σπηλαιοῦ, ἐνθα ἠκολούθησαν αὐτῷ καὶ οἱ λοιποὶ· τότε δὲ πλησιάζας τὸ φῶς εἰς τὴν ἐξοδὸν τῆς σήραγγος εἶδειε τῷ κ. Βάν Ὅσσην καὶ τοῖς λοιποῖς τὴν ρωγμὴν τοῦ βράχου, κεκλεισμένην ἀνωθεν ἕως κάτω ὑπὸ ἀραχνῶν. Τῇ φορᾷ ταύτῃ οὐδεμία πλέον ἀμφιβολία ἠδύνατο νὰ ἐμφιλοχωρήσῃ ὅτι ὁ ὑποκόμης δὲν ἐξῆλθε τῆς σήραγγος· καὶ ἠδύνατο νὰ συμπεράνωσιν ἐκ τούτου ὅτι ἡ κλίμαξ κατέρρευσε, ἐνῶ ἐκεῖνος κατήρχετο αὐτὴν καὶ ὅτι κατασυνετρίβη ὑπὸ τοῦ σωροῦ τῶν λίθων.

— Ὅποιον τέλος! ἐψιθύρισε ὁ νέος.

— Εἶναι βεβαίως τιμωρία! εἶπεν ὁ κ. Βάν Ὅσσην, ἀλλ' εἶναι φρικαλέα.

— Ναί, φρικαλέα, εἶπεν ὁ Γαβιρών, ἀλλὰ σώζεται τοιουτοτρόπως ἀπὸ τὸ κάτεργον!

Οἱ τέσσαρες ἄνδρες ἐξῆλθον τοῦ σπηλαιοῦ ζωηρᾶς ἀποκομίζοντες ἐντυπώσεις καὶ ἐπίστρέψαν εἰς τὴν οἰκίαν.

Κατὰ διαταγὴν τοῦ κ. Βάν Ὅσσην ὁ Κοκάς καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ, ὧν τὰ στόματα ἔλυσε προηγουμένως ὁ Οὐίλλιαμ, ἀπηλλάγησαν τῶν δεσμῶν αὐτῶν παραδοθέντες εἰς τὴν φρούρησιν τοῦ Νοσῶ. Ἀκολουθῶν ὁ Ὀλλανδὸς προσεκάλεσε ἕνα τῶν ὑπηρετῶν του.

— Πάρε τὸ φανάρι αὐτό, τῷ εἶπεν ἐπιτακτικῶς, καὶ πήγαινε νὰ εἰπῆς εἰς τοὺς ἀμαξηλάτας νὰ ἔλθουν ἀμέσως μετὰ τὰς ἀμάξας καὶ νὰ μᾶς περιμένουν ἐκεῖ εἰς τὰς κιγκλιδας.

Ο ὑπηρετὴς ἀπῆλθε.

Τότε ὁ κ. Βάν Ὅσσην καὶ ὁ Οὐίλλιαμ εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον, ἐνθα εὐρίσκοντο ἡ κόμησσα καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτῆς. Ἡ νεαρὰ γυνὴ καὶ ἡ Χρυσουγὴ καθήμεναι ἐπὶ ἀνακλίντρον ἐκρατοῦντο ἐνηγκαλισμέναι. Ἡ κόμησσα εἶχεν εἰπεῖ εἰς τὴν Χρυσουγὴν ὅτι ἀνηρπάγη ὑπὸ θανασίμου τοῦ πατρὸς της ἐχθροῦ, ὅστις τυφλωθεὶς ὑπὸ τοῦ μίσους του, ἤθελε νὰ τὴν φυλάξῃ ἐγκεκλεισμένην, νὰ τὴν ὑποβάλλῃ εἰς δεινοπαθήματα καὶ ἴσως νὰ τὴν ἀφήσῃ ν' ἀποθάνῃ ἐκ πείνης πρὸς κορεσμόν τοῦ μίσους του καὶ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν κύριον Δελώρμ. Τὴν εἶχον ἀπατήσει ἀπεχθῶς, πᾶν δὲ ὅ,τι τῇ εἶπον ἦτο σύρραμμα ψεύδων. Καὶ ἡ ἐπιστολὴ δὲ ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἔγραψεν, ἦτο μέσον, ὅπερ μετεχειρίσθησαν ὅπως σύρωσιν εἰς παγίδα τὴν παιδαγωγόν της.

— Διότι ἠμπορῶ νὰ σοὶ τὸ εἶπω, ἀγαπητή μου, προσέθηκε ἡ κόμησσα, καὶ ἐγὼ ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν εἰμαι κλεισμένη εἰς τὴν φοβερὰν αὐτὴν οἰκίαν.

Ἡ νεανίς ἐκλαίει καὶ ἐθρῆνει στηρίζουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἀπεκάλει πάντοτε κυρίαν Δουράνδου, ἀγαπητὴν της παιδαγωγόν.

Ὅτε ἡ κόμησσα ὁδηγήθησα ὑπὸ τοῦ Οὐίλλιαμ Δουρκετ εὐρέθη ἔναντι τῆς Χρυσουγῆς, ἥτις ἀφῆκεν ἀναφώνησιν ἰδοῦσα αὐτὴν εἰσερχομένην, παρ' ὀλίγον νὰ προδοθῇ κραυγάζουσα: «Κόρη μου!» Ἀλλ' ἀναμνησθεῖσα ἔτι ἀπαξ τὴν ρητὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ συζύγου της καὶ σκεφθεῖσα τὰ ἐπακόλουθα τοιαύτης ἀποκαλύψεως, εἶχε τὴν δύναμιν νὰ κατασιγάσῃ τὴν καρδίαν της καὶ ἠνοιξε χωρὶς νὰ εἰπῆ λέξιν τὰς ἀγκάλας αὐτῆς, εἰς ἧς ἐρίφθη ἡ νεανίς πνιγμένη ὑπὸ λυγμῶν.

Ἀπερίγραπτος ἦτο ἡ σκηνή, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὁ Οὐίλλιαμ ἐνόμισε καλὸν νὰ ἀπαυθῆ εὐλαβῶς. Ἡ κόμησσα περιεπτύξατο τὴν θυγατέρα της, θλίβουσα αὐτὴν πυρερωδῶς ἐπὶ τῆς καρδίας της καὶ ὑπερανθρώπως ἀγωνιζομένη νὰ μείνῃ ἡρεμὸς, νὰ συγκρατήσῃ τοὺς παραφόρους στοργῆς λόγους ὅστινες ἤρχοντο εἰς τὰ χεῖλη της καὶ νὰ μὴ ἀναλυθῇ εἰς λυγμούς. Τῆς Χρυσουγῆς συγκινήσις ὑπῆρξε σφοδροτάτη καὶ σχεδὸν λιπόθυμος ἔπεσε ἡ νεανίς εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς κομήσσης, ἥτις ἔβαλε κραυγὴν τρόμου καὶ ἄλγους καὶ ἐναπέθηκε τὴν κόρην της ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον.

— Ω! μὴ πτοῆσθε, εἶπεν ἡ Χρυσουγὴ προσπαθήσασα νὰ μειδιάσῃ, ἐτρόμαξα... χαρὰ, ἡ εὐδαιμονία... Δὲν εἶναι τίποτε, δὲν εἶναι τίποτε.

Ἀλλ' ἡ κόμησσα ἦτο ἤδη γονυπετὴς ἐμπροσθεν τῆς θυγατρὸς της καὶ κλαίουσα περιεπτύσσετο τὰ γόνατά της καὶ ἠσπάζετο τὰς μικρὰς αὐτῆς χεῖρας, εἶτα δὲ ἠγείρετο ἵνα κατακαλύψῃ τὸ πρόσωπόν της διὰ φιλημάτων καὶ γονυπετοῦσα πάλιν ἤρχιζεν ἐκ νέου νὰ περιπτύσσῃ τὰ γόνατά της καὶ νὰ κατασπάζῃ τὰς χεῖράς της.

Ἡ Χρυσουγὴ τὴν παρετήρει μετ' ἐκπλήξεως.

Ἦτο εἰς ἄκρον συγκεινημένη, ἡ καρδία της ἐπαλλε βεβαιότατα, ἀλλὰ δὲν ὑπέφερε πῶς, τουναντίον μάλιστα ἠσθάνετο τι εὐάρεστον, μεγεθυνόμενον ὑπὸ τῆς χαρᾶς. Βεβαίως δὲν ἐνόει καταλεπτῶς τὰ ἐν τῇ καρδίᾳ της συμβαίνοντα, ἀλλ' ἠσθάνετο νῦν ὅτι ἡ κ. Δουράνδου ἠδύνατο νὰ ἀναπληρῶσιν πάντα, οὕσα δι' αὐτὴν πλέον ἢ παιδαγωγός, καὶ ἐλυπεῖτο μόνον διατὶ νὰ μὴ εἶναι καὶ μητέρα της. Παραδόξως πῶς ὅμως ἡ θέλησις τῆς Χρυσουγῆς ἀνίστατο κατὰ τῶν ἐντυπώσεων τούτων καὶ ἐξωτερικῶς ἦτο σχεδὸν ψυχρὰ μετ' ὅλην τὴν θερμὴν τῶν μητρικῶν φιλημάτων, ἅτινα τοσοῦτον ἀνεζωογόουν αὐτὴν ἄλλοτε.

Τὸ ὄνομα τῆς «μαμας», τὸ ὁποῖον πρότινον ἔτι ἡμερῶν ἐδίδεν εἰς τὴν παιδαγωγόν της, δὲν ἦλθε πλέον εἰς τὰ χεῖλη της.

Διατὶ ἄρα γε; Ἴσως φοβουμένη ἐκ τῆς ἀνακαλύψεως ἦν ἐποίησεν, ὅτι ἡ κ. Δουράνδου κατεῖχεν ἐν τῇ καρδίᾳ της ὑπὲρ τὸ δέον μεγάλην θέσιν, τὴν τῆς μητρὸς, ἐπεθύμει τούτου ἕνεκα νὰ τιμωρήσῃ ἑαυτὴν διὰ τὴν ὑπὲρ τὸ δέον ἀγάπην της αὐτῆν, ἵνα καταστήσῃ συγγνωστὴ ἢ ὀλίγη αὐτῆς ἀγάπη πρὸς ἐκείνην ἣν ἐνόμιζε μητέρα της.

Κατόπιν τούτων ἡ κόμησσα ἐκάθησε πλησίον της καὶ τῇ εἶπεν ἄνευ ὅμως ἐξηγήσεως ὅτι ἄθλιός τις ἀπήγαγεν αὐτὴν ἐνεκεν ἀγενοῦς καὶ τερατώδους ἐκδικήσεως.

Ἡ Χρυσουγὴ ἐνόησεν ὅτι ἐσωσαν αὐτὴν ἀπὸ φρικαλέου κινδύνου, οὕτινος μικροῦ δέιν, συμμετέσχεν ἡ παιδαγωγὸς της ἐξ ἀφροσύνης πρὸς αὐτὴν. Τότε δὲ ἤρχισε νὰ κλαίῃ, ἀφίνουσα τὴν κεφαλὴν αὐτῆς νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς κομήσσης.

Ο Βάν Ὅσσην καὶ ὁ Οὐίλλιαμ Δουρκετ ἔμειναν ἀκίνητοι ἀπέναντι τῆς συγκινητικῆς ταύτης εἰκόνας, φαινόμενοι ὅτι διηρωτῶντο ἐὰν ὀφείλον νὰ προχωρήσωσιν ἢ νὰ ἀποσυρθῶσιν.

— Η Χρυσουγή ήξεύρει ότι είναι εις τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός της, εἶπε καθ' αὐτὸν ὁ Βᾶν Ὅσσην.

Ταχέως ὁμως ἔλαβε τὴν ἀπόδειξιν ὅτι ἐπλανᾶτο, διότι ἡ Χρυσουγή ἠγέρθη καὶ προχωρήσασα πρὸς αὐτόν.

— Κύριε Βᾶν Ὅσσην, εἶπεν, ἡ κυρία Δουράνδου, ἡ ἀγαπητὴ καὶ καλὴ μου παιδαγωγός, μοι εἶπεν ὅ,τι ὀφείλω πρὸς ὑμᾶς μέγας κινδύνος μὲ ἠπείλει, ἴσως ὁ θάνατος, σεις δὲ μ' ἔλυτρώσατε, μ' ἐσώσατε! σὰς εὐχριστῶ, κύριε Βᾶν Ὅσσην. Καὶ σὰς, κύριε, προσέθηκε στραφεῖσα πρὸς τὸν Οὐίλλιαμ, ὅστις σιωπηλῶς ὑπεκλίνατο μετὰ σεβασμοῦ.

Ὁ Βᾶν Ὅσσην ἔλαβε τὴν νεάνίδα ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ τὴν ἠσπᾶσθη ἐπὶ τοῦ μετώπου. Εἶτα ρίψας ἐπὶ τῆς κομῆσσης συμπαθητικὸν βλέμμα,

— Ἀτυχῆς μήτερ! διανοήθη· καὶ σήμερον ἀκόμη ἔχει τὸ θάρρος καὶ τὴν ἰσχύν νὰ τηρήσῃ τὸ μυστικὸν της.

Ἡγέρθη καὶ ἡ νεαρά γυνὴ καὶ πλησιᾶσασα πρὸς τὸν Βᾶν Ὅσσην λίαν συγκεκλινημένη τῷ εἶπε μετὰ κλαυθμηριζούσης φωνῆς:

— Μίαν ἡμέραν, κύριε, ἀργότερον, τολμῶ ἀκόμη νὰ ἐλπίζω, ὅτι θὰ μοι ἐπιτραπῇ νὰ διημιλήσω, καὶ τότε θὰ μάθεται τὰ πάντα.

Ὁ Ὁλλανδὸς ἀπεμακρύνθη μετ' αὐτῆς ὀλίγον καὶ τῇ ἀπεκρίθη ταπεινῇ τῇ φωνῇ:

— Ἡ ἀτυχῆς κόμησσα Δελασέρ δὲν ἔχει πλέον τίποτε νὰ μοι εἴπῃ διὰ νὰ μάθω.

— Τί! ὑπέλαβεν αὕτη ὀπισθοδρομήτασα, ήξεύρετε!...

Ὁ Ὁλλανδὸς ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ κόλπου του τὸ χειρόγραφον, ὅπερ ὁ Νοαρώ ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ θυλακίου τοῦ ὑποκόμητος, καὶ παρυσίασεν αὐτὸ τῇ κομῆσση, ἣτις ἐβρίγησε καὶ ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν ἵνα κρύψῃ τοῦ αἵσχους της τὸ ἐρύθημα, ὅπερ ἀνέβαιναν ἐπὶ τοῦ μετώπου της.

— Ἀφοῦ τὸ ἀνέγνωσα, ἐπανέλαβεν ὁ τραπέζίτης, ἐνόησα εὐχρῶς διατὶ ἐκλείσθη ἐνταῦθα ἡ Χρυσουγή καὶ σεις κατόπιν. Ὁ ἄθλιος ἠθέλησε διὰ φοβερῶν μέσων καὶ μὲ τὴν μάχαιραν εἰς τὸν λαιμὸν νὰ σὰς ἀνάγκασῃ νὰ γράψετε τὴν αἰσχρὰν αὐτὴν ἐπιστολήν. Πόσον θὰ ὑπεφέρατε! Ποίαις βρασάνοιν.

— Ἠσχῆθην, κύριε, εἰς τὸν Θεόν, ἐναπέθηκα εἰς αὐτόν τὰς ἐλπίδας μου, μὲ ὑπεστήριξε δὲ καὶ μοι ἔδωκεν ἰσχύν.

— Ἄ! τῶρα δικαιοῦσθε νὰ τύχετε σγυνῶμας!

— Δὲν θέλω νὰ τὴν ζητήσω, ἀνταπήνησε, κινήσασα λυπηρῶς τὴν κεφαλὴν.

— Ἔστω· ἀλλ' ἐγὼ θὰ διημιλήσω, θὰ...

— Ὅχι, ὄχι, διέκοψεν αὐτὸν ζωηρῶς ἡ κόρη μου, πρέπει ν' ἀγνοῆθῃ τὰ πάντα, χάριν αὐτῆς θὰ ἔχω τὴν δύναμιν νὰ ὑποφέρω μέχρι τέλους. Τὸ καθήκόν μου τῶρα εἶναι ἡ θύσια! Κύριε Βᾶν Ὅσσην, σὰς παρακαλῶ ὑποσχέθητέ μου ὅτι δὲν θὰ εἴπητε τίποτε τοῦ κυρίου Δελασέρ. Ἄ! πρὸ πάντων, μὴ τῷ δεῖξητε τὸ ἔγγραφον αὐτό.

— Καλὰ, ἀπεκρίθη ὁ Ὁλλανδὸς, θὰ σιωπήσω μέχρι νέας ἀποφάσεως· δὲν δύναμαι ὁμως ν' ἀναλάβω διὰ τῆς ὑποσχέσεώς μου τὴν ὑποχρέωσιν νὰ μὴ ἀποκριθῶ πρὸς τὸν

φίλον μου, ἐὰν μ' ἐρωτήσῃ, καὶ νὰ συνηγορήσω ὑπὲρ ὑμῶν, ἂν τὸ νομίσω καλόν.

— Δὲν ἔχω τίποτε πλέον νὰ περιμένω, τίποτε δὲν ἔχω πλέον νὰ ἐλπίζω, κύριε Βᾶν Ὅσσην· εἶμαι καταδικασμένη.

Ὁ Ὁλλανδὸς ἔλαβε τὰς χεῖρας αὐτῆς καὶ σιωπηλῶς ἐθλίψεν αὐτάς. Ἡδύνατο νὰ τῇ εἴπῃ εἰς ποίαν λυπηρὰν θέσιν εὐρίσκετο ὁ κόμης Δελασέρ ἐνεκα τῆς πρὸς δολοφονίαν του ἀποπειρας, ἀλλ' ἀπέσχε, γινώσκων ὅτι νέαν θὰ τῇ ἐπροξένοι ἠλιθίαν καλὸν δ' ἐπ' ἴσης ἐθεώρησε νὰ μὴ τῇ εἴπῃ ὅτι ὁ ὑποκόμης ζητῶν νὰ διαφύγῃ ἐτάφη κατὰ πάντα τὰ φαινόμενα ὑπὸ τὰ εῖρεπια τῆς κλίμακος.

Αἱ ἄμαξι ἀφίκοντο, καὶ τὰ πρόσωπά μας, πλὴν τοῦ Γαβριῶν καὶ τοῦ Νοαρώ, ἀπήλθον ἀμέσως τοῦ Περιβόλου τῆς Ἱριδός.

Τῇ πρωίᾳ τῆς ἐπιούσης, τῇ ὀγδόῃ ὥρα καὶ ἡμισείᾳ, ὁ Γαβριῶν εὐρίσκετο ἐν Μομμορενσὺ ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ ἀστυνόμου. Ἀφοῦ ἐν συντόμῳ τῷ διηγήθη τὴν ἀπαγωγὴν τῆς δεσποινίδος Χρυσουγῆς Δελασέρ καὶ τὴν πρὸς δολοφονίαν ἀπέπειραν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ροσέ, τῷ εἶπε τὰ συμβάντα τὴν νύκτα ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἀρχαίου κυνηγετικοῦ ἐντεুক্তηρίου.

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ ἀστυνόμος καὶ ὁ εἰρηνοδίκης συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ γραμματέως τοῦ εἰρηνοδικείου καὶ ὑπὸ ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου ἐξήρχοντο ἐκ Μομμορενσὺ, ἐπιβαίνοντες ἀγοραίας ἀμαξῆς, καὶ διὰ τοῦ δάσους μετέβησαν εἰς τὸν Περιβόλον τῆς Ἱριδός. Ὁλίγῳ πρότερον περὶ τοὺς δώδεκα σκαφεῖς φέροντες τὰ ἐργαλεῖα αὐτῶν μετέβησαν ὡσαύτως εἰς τὸ ἀρχαῖον κυνηγετικὸν ἐντεুক্তηριον συνοδευόμενοι ὑπὸ τριῶν χωροφυλάκων.

Πρῶτον ἔργον τῶν εἰς τὸν Περιβόλον τῆς Ἱριδός ἀφικνομένων ὑπαλλήλων τῆς ἐξουσίας ὑπῆρξε νὰ διατάξωσι δύο χωροφυλάκας νὰ ἀπαγάγωσι τὸν Κοκάς καὶ τὴν σύζυγόν του εἰς τὴν φυλακὴν τῶν Βερσαλλιδῶν. Ὑπελείπετο νὰ γνωσθῇ ἐὰν ὁ ὑποκόμης Σανζάκ κατῶρθωσε νὰ διαφύγῃ, ἢ ἐὰν πράγματι, ὡς ὑπῆρχε πᾶς λόγος, ἦ ἐὰν ὑποτεθῇ, ἐτάφη ὑπὸ τὰ εῖρεπια τῆς κλίμακος, πρὸς βεβαίωσιν δὲ τούτου ἔπρεπε νὰ ἐξορυχθῶσι πάντες οἱ λίθοι καὶ τὰ συντρίμματά τῆς ἀσβέστου, τὰ ὁποῖα ἐπλήρουν ὅλον τὸ κενὸν μέρος τοῦ τοίχου. Ἦσαν ὁμως ἐκεῖ οἱ σκαφεῖς, ἀναμένοντες διαταγὴν νὰ ἀρχίσωσιν τὸ ἔργον αὐτῶν.

Ἐν πρώτοις κατὰ τὰς ὑποδείξεις τοῦ Γαβριῶν ἐξήτασαν ἐὰν ἡ ἐργασία τῆς ἐξορύξεως ἠδύνατο νὰ γείνη διὰ τῆς σήραγγος, καὶ ἐπειδὴ ἀνεγνωρίσθη ὅτι ἐκ τοῦ μέρους τούτου τὸ ἔργον θὰ ἦτο λίαν δυσχερὲς καὶ θ' ἀπήτει πολὺν καιρὸν, ἐνεκρίθη ὅτι ἀπλοῦστερον ἦτο ν' ἀρξῆται ἡ ἀποχωμάτωσις ἀπὸ τῆς ὀπῆς, ἣτις ἐγένετο ἐν τῷ τοίχῳ κατὰ τὴν κατάρρευσιν τῆς κλίμακος.

Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ ἠδύνατο νὰ φοβῶνται δευτέραν κατάρρευσιν, ἔπρεπε δὲ πρὸ παντὸς νὰ φροντίσωσι περὶ τῆς ἀσφαλείας τῶν ἐργατῶν, ἤρχισαν ἀπὸ τῆς στερεᾶς στηριξέως τοῦ τοίχου τούτου δὲ γενομένου, ἤρξατο ἡ ἀνασκαφή.

Ἡ ἐργασία διήρκεσεν ἐπέκεινα τῶν δύο

ὠρῶν· αἴφνης δὲ εἰς τῶν ἐργατῶν ἀνέκραξε· — Ἐδῶ εἶναι ὁ ἄνθρωπος!

Τοὺς λόγους τούτους διεδέξατο βαθεῖα σιγῇ· εἶτα δ' ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ εἰρηνοδίκου λέγοντος:

— Βγάλτε τὸ πτώμα!

Ἀνεσῆκωσαν ἀκόμη οἱ ἐργάται λίθους τινάς, μετὰ ταῦτα δὲ διὰ σχοινίων ἀνέσυσσαν τὸν νεκρὸν μέχρι τῆς ὀπῆς τοῦ τοίχου καὶ εἶτα ἐξήγαγον αὐτόν· τοῦ βαράθρου.

Ἡ θεὰ τοῦ πτώματος ἦτο φρικαλέα. Παρητηρήθη ὅτι ὁ ὑποκόμης ἔπεσεν ἐπὶ τῶν νότων κτυπήσας τὴν κεφαλὴν ἐπὶ βαθμίδος τῆς κλίμακος καὶ ὅτι κατασυνετριβῆ ὑπὸ τῶν λίθων πρὶν ἢ προφθάσῃ νὰ κινηθῇ. Ἡ κεφαλὴ του ἦτο συντετριμμένη καὶ πεπλατυμένη· τὸ κρανίον του συντετριμμένον ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ὠτὸς μέχρι τοῦ ἐτέρου ἐπαρουσίαζε πλάγιον ρῆγμα, ὅποθεν ἐξήρχοντο τεμάχια πεπηγότος αἵματος καὶ λείψανα μυελοῦ, τὸ δὲ καθημάγμένον καὶ ἄνευ ὀφθαλμῶν καὶ ρινὸς πρόσωπόν του οὐδεμίαν ἐσώζε πλέον ἀνθρωπίνην μορφήν καὶ ἦτο ἀγνώριστον.

— Εἶναι φρικαλέον! εἶπεν ὁ ἀστυνόμος. Ὁ δὲ εἰρηνοδίκης γενομένος ἀκτύχως ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν.

[Ἔπεται συνέχεια.]

ΠΙ.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ

ἄριστα κατηρτισμένος, ζητεῖ παραδόσεις κατ' οἶκον ἐπιμετρωτάτη ἀμοιβῇ. — Πληροφορία: ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 60.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἔναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ κάτωθιν τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν λαμπρὸν κούρειον τοῦ κυρίου

ΓΩΑΝΝΟΥ Π. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

εὐρίσκονται ἅπαντα τὰ ἐκλεκτότερα εὐρωπαϊκὰ ἀρώματα, καθὼς καὶ ἡ ἀρίστη κολώνια παρὰ τοῦ ἰδίου κατασκευασμένη καὶ πωλουμένη κατ' ὄκαν εἰς συγκατατακτικὴν τιμὴν. Διὰ τοὺς κούρεις γίνεται ἰδιαίτερα συμφωνία

ΠΟΥΔΡΑ ΖΑΚΥΝΘΟΥ

ἔξ ὀχου ποιότητος τῆς κυρίας ΒΙΣΒΑΡΔΗ πωλεῖται εἰς πακέτα ἐσφραγισμένα πρὸς δραχμὴν 1 ἕκαστον, ἐν τῷ παρὰ τὴν Πλατείαν τῆς Ὀμονοίας Κορυφαῖο Π. ΜΕΛΙΣΣΙΩΤΟΥ καὶ τῷ παρὰ τὴν Καπνικαρέαν Καταστήματι Δ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΟΥ, καὶ εἰς τὸ Ἐμπορικὸν Κατάστημα ΑΔΕΛΦΩΝ ΒΕΛΙΜΕΖΗ, ὁδὸς Σταδίου παρὰ τὰ Χαυτεῖα ἀπέναντι τῆς μεγάλης οἰκίας Καρταντζόγλου.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΜΗΤΕΡΩΝ ἦτοι: ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΒΡΕΦΩΝ ἐπὶ τῇ βᾶσει τῶν νεωτέρων καὶ δοκιμωτέρων παιδιατρικῶν συγγραμμάτων ὑπὸ Κ. Κυριαζίδου, ἱατροῦ καὶ ὕφηγου τῆς Παιθολογίας τῶν παιδῶν ἐν τῷ Ε. Πανεπιστημίῳ μετὰ 21 εἰκόνων. Ἄδελφ. 3, 50, χρυσῶδ. 4, 50.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΚΕΛΕΤΟΙ

Καταστήματος, καταλλήλοτατοι δι' οἰκονομικὰς ἐργασίας, εἰς εὐθηνότατην τιμὴν. Πληροφορία παρ' ἡμῖν.

ΟΙΝΟΙ ΘΗΡΑΣ

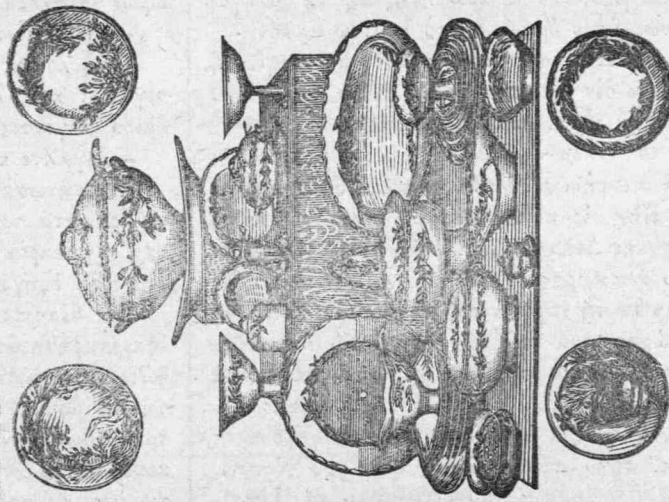
Σ. ΔΕΝΑΞΑ Ὁδὸς Σταδίου 36. Βισάντιο, λευκὸν καὶ μαῦρον, Μαλβαζία, Νέκταρ, Βορδά, Ζαμάτκα. Οἶνοι κοινοὶ πρὸς 80 λεπτὰ τὴν ὄκαν. Οἱ οἶνοι τοῦ κ. ΔΕΝΑΞΑ ἐβραβεύθησαν ἐν τῇ παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων.

**GRAND MAGASIN
LE LOUVRE**

125 Rue d'Orléans 125.

On a apporté

Lustres, grand choix de vase de cristal, grand assortiment d'article en Porcelaine et en Faïence, riche collection d'articles de luxe.—Service de table.— Services a thé.— *Price Fixé.*

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟ

ΛΟΥΒΡ

125 'Οδός Οrléans 125.

'Εκφομισθόσαν

Λάμπες, Πολύλακτες, μεγάλη συλλογή κρυσταλλίνων σκευών, μεγάλη συλλογή σκευών ex Porcelaine και φαίδων, πλούσια συλλογή κομφοτεχνημάτων. — Μαχαίροφύρανα, σύνολα τέτοιου, σύνολα τραπέζης — Τιμαί όρισημένα.

ΕΙΛΟΠΟΗΣΕΙΣ δεγόμεθα εις λίαν συγκρατάστιας τιμάς.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΛΙΑ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ» πολύνται εν τῷ γραφεῖο, ὁδὸς Πρασατείου, ἀριθμὸς 10, ἀντὶ λεπτῶν 20.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεύς 'Αθήναι Πάτραι Πύργος 'Ολύμπια.

Πειραιεύς	άν. 6.20π	8.50*	11.25π	—	'Ολύμπια	άν. 7.35π	—	2.25μ	6.30μ
'Αθήναι	α 7.00	9.30	12.05	—	Πύργος	(αφ. 8.30	—	3.20	7.25
Κόρινθος	(άν. 10.03	12.50	3.00	—	Λεγαρινά	(αφ. —	7.00π	3.40	5.05μ
	άν. 10.23	—	3.15	4.20μ		άν. —	8.50	5.18	7.15
'Ακράτα	(αφ. 12.56	—	5.08	7.25	Πάτραι	(αφ. —	11.00	7.45	9.15
	άν. 12.59	6.00π	5.10	—		άν. 7.45π	11.50	—	4.10μ
Δίγειον	αφ. 2.02	7.10	6.00	—	Δίγειον	άν. 9.29	1.08	—	6.25
Πάτραι	(αφ. 3.40	9.15	7.20	—	'Ακράτα	(αφ. 10.34	1.58	—	7.35
	άν. 4.15	7.15π	4.45μ	—		άν. 10.39	2.02	6.20π	—
Λεγαρινά	(αφ. 6.18	9.45	7.40	—	Κόρινθος	(αφ. 1.05	3.55	9.00	—
	άν. 6.23	9.50	6.45π	—		άν. 1.25	4.10	—	12.00*
Πύργος	(αφ. 8.10	11.40	8.55	—	'Αθήναι	αφ. 4.30	7.05	—	3.20
'Ολύμπια	αφ. 7.25	12.50	—	5.00	Πειραιεύς	αφ. 5.00	7.35	—	3.55
			5.55	—					

Κόρινθος 'Αργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	άν. 11.42π (1)	1.20μ	Τρίπολις	άν. 6.30π	9.45π (2)
'Αργος	αφ. 2.20	3.50	Ναύπλιον	α 8.45	12.15
Ναύπλιον	α 3.00	4.25	'Αργος	α 9.25	1.20
Τρίπολις	α 6.10	7.20	Κόρινθος	αφ. 11.40	3.45

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.15	—	7.00	Λουτρά	—	—	2.35
Βαρβολομ.	7.30	10.35	3.20	7.20	Κυλλήνη	6.00	—	11.15
Κυλλήνη	—	11.05	3.50	7.50	Βαρβολομ.	6.33	8.00	11.42
Λουτρά	—	12.30	—	—	Καβάσιλα	6.50	8.15	—
								4.50

*. Κατ' ευθείαν εις Τρίπολιν και αντίστροφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευήν. — Μεταξύ Μύλων 'Αργους Ναυπλιου εξ άμαρσοτοχίας καθ' εκάστην.

1

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

'Αθήναι, 'Οδός 'Αριστείδου, αριθμός 16.

Χάρτης τυπογραφικός διαφόρων ποιότητων, σχημάτων και χρωμάτων λείος και μή. — Νέα άποθήκη άνεξάντλητος. — Τιμαί μέτριαι.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ΕΛΛΗΝΙΣ

διαθέτει μίαν η δύο ώρας καθ' εκάστην, η και ημέραν παρ' σία.— Πληροφορία παρ' ημίν.

ημέραν, μεταβαίνουσα προς παράδοσιν μαθημάτων εις μικρούς παιδάς η κοράσια.— Πληροφορία παρ' ημίν.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ

Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

39 — 'Αθήναι, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθμὸς — 39.

Μεγάλη συλλογή υποκαμισών, φοκλό, κουβίων, χειροκτίων, μπαστούνιων, ὄμβρελῶν, φανελλῶν κλπ. άνδρικών ειδῶν. Πώλησις λιανικῶς και χονδρικῶς.

Λαιμοδέται κατὰ παραγγελίαν.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΡΑΚΟΠΟΥΛΩΝ

'Αθήναι, ὁδὸς Αἰδίου, ἀρ. 192, ἔναντι ξενοδοχείου Στέμματος ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΑΤΑΣΤΙΧΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ :

Edler et Krische, Hanovre. — Laroche Joubert et Cie Angouleme, Paris.

F. Rolinger Meidline et Lassner et Ascher Wien

'Εκτυπῶνται ἐπισκεπτήρια στιγμιαίως πάντος εἶδους ὡς και λιθογραφημένοι ἐπικεφαλίδες ἐπιστολῶν και φακέλων — χαράσσονται σφραγίδες πάντος εἶδους. 'Ενταῦθα πωλεῖται και μελάνη τύπου ἀγγλικῆ ὡς και συμπεπικνωμένη. Πάστα πολυγράφου— γραφίδες Διαδόχου — μεγάλη συλλογή χρωμάτων και ἐλαιοχρωμάτων— ἐργαλεία ἀρχιτεκτονικῆς κτλ. κτλ.

Τιμαί μέτριαι. — Πώλησις λιανικῶς και χονδρικῶς.

εις τὸ **ΜΕΓΑ ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ Η**
Πλατεῖα 'Ομονοίας,
Εὐρίσκονται πάντοτε **ΣΤΡΕΪΔΙΑ** τῆς ὥρας.

ΗΒΗ

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

ΑΙ ΓΝΗΣΙΑΙ ΣΙΓΓΕΡ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

47 Ὀδὸς Σταδίου 47

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΑΥΤΟΥ

ΤΙΜΑΙ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ

ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ
ΚΑΙ ΜΕ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΑΣ

Γ. ΝΑΪΔΛΙΓΓΕΡ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ

'Ανευ τού ὀποίου η μηχανή δέν εἶνε γνήσια.

Αδελφάκια Δορεάν.

Επισκευή Δορεάν.